

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

เนหะมียาห์ คำนำ

ในพระคัมภีร์ฮีบรูและพระคัมภีร์ฉบับแปลกรีกโบราณ ได้รวมหนังสือเอ สราห์กับหนังสือเน หะ มี ยาห์เข้าเป็นเล่มเดียวกัน

เนหะมียาห์ บทที่ ๑-๗: ในปี ๔๔๔ ก่อน ค.ศ. เนหะมียาห์คนซิมเหล่านี้่องุ่นของกษัตริย์เปอร์เซียได้ รับอนุญาตให้กลับไปสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม เขา นำชาว ยิวอีกชุด หนึ่งกลับเยรูซาเล็ม แล้วสร้างกำแพงเมืองขึ้นมาใหม่ ทั้ๆที่มีหลายคนต่อ ด้านเขา เขาจัดการเรื่องปัญหาหนี้สิน เขาช่วยเหลือผู้อื่นด้วยใจกว้าง ขวาง และเขาไม่เก็บภาษีเหมือนกับที่เจ้าเมืองคนก่อนๆเคยเก็บ

เนหะมียาห์ บทที่ ๘-๑๐: เอสราอ่านคำสั่งสอนของโมเสสให้ประชาชนฟัง แล้วพวกเขาส่วนใหญ่ตั้งใจทำตามคำสั่งเหล่า นั้น ในเน หะ มี ยาห์บทที่ ๙ สรุปรูปเหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิมได้อย่างดีเยี่ยม

เนหะมียาห์ บทที่ ๑๑-๑๓: สามบทสุดท้ายนี้พูด ถึงสิ่ง อื่นๆที่เน หะ มี ยาห์จัดการ เพื่อให้สังคมชาว ยิวตั้งมั่นคง สัตย์ ชื่อกับพระเจ้าและนมัสการพระเจ้าอย่างถูกต้อง ในปี ๔๓๓ ก่อน ค.ศ. เขา กลับ มาที่เมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง แล้วต่อต้านอิทธิพลของบาง คนที่ไม่สัตย์ชื่อ กับพระเจ้า

คำอธิษฐานของเนหะมียาห์

๑ นี่คือคำ พูดของเน หะ มี ยาห์ ลูกชาย

๑ ของฮาคาลิยาห์

ในเดือนคิสเลฟ ปีที่ยี่สิบ *แห่งรัชกาลของกษัตริย์อาร์ ทา เซอร์ ซีส † ขณะ ที่ผมอยู่ในเขต วังเมืองสุสา ‡ ฮา นา นี † น้องของ ผม

คนหนึ่ง กับชายบาง คนจากยู ดาห์ได้เข้ามา พบผม ผมได้ถามพวกเขาถึงพวกยิวที่เหลืออยู่ที่หนึ่รอดมา ไม่ตกเป็นเชลย และได้ถามเกี่ยวกับเมืองเยรูซาเล็ม

๒ พวกเขาบอกผมว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ในยูดาห์ ที่หนึ่รอดมา ไม่ตกเป็นเชลยนั้นกำลังลำบากและอ่อนอายุมาก เพราะกำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้พัง ลง และประตูเมืองต่างๆก็ถูกเผา”

๓ เมื่อผมได้ฟังอย่าง นั้น ก็ทรุด ตัวลงนั่ง ร้องไห้ และไว้ ทุกข์อยู่หลาย วัน ผมได้อุดอาหารพร้อมกับอธิษฐานต่อ หน้าพระเจ้าแห่งสวรรค์ ๔ ผมพูดว่า

“ข้า แต่พระ ยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าผู้ ยิ่ง ใหญ่และน่าเกรงขาม พระองค์ผู้ รักษาความสัตย์อย่าง สัตย์ ชื่อกับคนเหล่า นั้นที่รักพระองค์ และเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

๕ ขอ ให้หูของพระองค์รับ ฟังและดาเปิดออก เพื่อฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ตอน นี้ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานต่อ หน้าพระองค์ทั้ง วันทั้ง คืน สำหรับคนอิสราเอลผู้รับ ใช้ของพระองค์ และข้าพเจ้ากำลังสรวภาพความ บาป ทั้ๆหลายของคนอิสราเอล ที่พวก เรา ได้ทำต่อพระองค์ แม่แต่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าก็บาปด้วย ๖ พวกเราชาวอิสราเอลได้ทำตัวชั่ว ชั่วมากต่อพระองค์ และพวก เราก็มั้เชื่อ ฟังพวกคำสั่ง บัญญัติ และกฎทั้งหลายที่พระองค์ให้ ไว้กับโมเสส ผู้รับ ใช้ของพระองค์

๗ ขอพระองค์ระลึกถึงคำ พูดที่พระองค์ให้ไว้กับโมเสสผู้รับ ใช้ของพระองค์ คือตอนที่พระองค์พูดว่า ‘ถ้าพวก เจ้าไม่เชื่อสัตย์ต่อเรา เราจะทำให้พวก เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆ ๘ แต่ถ้าพวก เจ้าหันกลับมาหาเรา และทำตามคำสั่งต่างๆของเราอย่างเคร่งครัด เมื่อนั้นถึงแม่พวกเจ้าที่

* ๑:๑ คิสเลฟ ... ปีที่ยี่สิบ คงหมายถึงปีที่ยี่สิบ ที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสที่หนึ่ง เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ประมาณเดือนธันวาคม ปี ๔๔๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด

† ๑:๑ กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซียช่วงประมาณปี ๔๖๕-๔๒๔ ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส

‡ ๑:๑ สุสา กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีพระราชวังฤดูหนาวอยู่ที่เขตวัง หรือป้อมในเมืองสุสา

ถูกจับไปเป็น เชลยจะกระจัดกระจายไป อยู่ถึงสุดขอบ ฟ้า เราก็จะรวบรวมพวก เจ้ากลับ มาจากที่นั้น เราจะนำพวก เจ้า มาอยู่ในสถาน ที่ที่เราได้เลือกไว้ให้เป็น ที่สถิตชื่อของเรา'

๑๐ คนอิสราเอลเหล่านี้ นี่เป็นผู้รับ ใช้ และเป็นคนของพระองค์ ที่พระองค์ได้ ช่วยให้เป็นจากการเป็น ทาสด้วยฤทธิ อำนาจอันยิ่งใหญ่ และมีอันทันแข็งแกร่ง ของพระองค์ ๑๑ ข้า แต่องค์ เจ้า ชีวิต ของข้าพเจ้า ขอ ให้หูของพระองค์รับ ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของ พระองค์ และรับ ฟังคำอธิษฐานของ ผู้รับ ใช้ทั้งหมดของพระองค์ ผู้ที่มีความ สุขในการให้เกียรติกับพระองค์ ขอ พระองค์มอบความสำเร็จให้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ในวัน นี้ด้วย เถิด และทำให้กษัตริย์องค์ นี้ชอบข้าพเจ้า ด้วยเถิด"

ในตอน นั้น ผมมีตำแหน่งเป็นคนขิม เหล้าองุ่น ของกษัตริย์

กษัตริย์ส่งเนหะมียาห์ไปเยรูซาเล็ม

๒ ในเดือนนิसान ของปีที่ยี่สิบ 7 ในสมัย รัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอรัส ในช่วงทานอาหารเย็น ผมได้หยิบเหล้า องุ่น และยื่นให้กับกษัตริย์ ก่อนหน้า นี้ เมื่อผม อยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ผมไม่เคย ไศก เสร้าเลย ๒ กษัตริย์จึงพูดกับ ผมว่า "ทำไมใบหน้าของ เจ้าจึงเศร้าหมองนัก เจ้าคงไม่ ได้ป่วยรอก นะ นี่คงเป็นเพราะเจ้ากลัวใจแน่ๆ"

แล้วผมก็รู้สึกกลัวมาก ๓ ผมพูดกับกษัตริย์ ว่า "ขอ ให้กษัตริย์มีอายุยืนยาวตลอด ไป จะไม่ ให้ข้าพเจ้าเศร้า ไศกได้ยัง ังครับ ท่าน ใน เมื่อเมืองซึ่งเป็นที่ฝัง ศพของบรรพบุรุษ ของข้าพเจ้า ถูก ทิ้งเป็นซากปรักหัก พังอยู่ และประตูเมืองต่างๆของ มันก็ถูกไฟ เผาจน วอดวาย"

แล้วกษัตริย์ก็พูดกับ ผมว่า "แล้วเจ้า ต้องการอะไร"

ผมจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้า สวรรค์ ๔ แล้วตอบกษัตริย์ว่า "ถ้าพระองค์เต็มใจ และพอใจในตัวข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ช่วยส่งข้าพเจ้าไปอยู่ ดาห์ เมืองที่ฝัง ศพ บรรพบุรุษของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้า จะได้ไปสร้างมันขึ้นมาใหม่"

๖ แล้วกษัตริย์ ซึ่งมีพระ ราชนิที่นั่งอยู่ข้างๆ ได้ถามผมว่า "เจ้าจะไปนานแค่ไหน และจะ กลับมาเมื่อไหร่"

หลัง จากผมบอกพระองค์ว่าจะไปนานแค่ 1 ไทน์ พระองค์ก็เต็มใจที่จะส่งผมไป ๗ แล้ว ผมจึงพูดกับกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอใจของ พระองค์ ขอพระองค์ได้ โปรดมอบพวก จดหมายให้ข้าพเจ้า โดยจำหน้าถึงพวกผู้ว่า ที่ อยู่ในมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อพวกเขาจะ ได้ยอมให้ข้าพเจ้าเดินทาง ไป ถึงยูดาห์อย่างปลอดภัย ๘ และขอให้พระองค์ มอบจดหมายฉบับหนึ่งให้ข้าพเจ้า โดยจำ หน้าถึงอาสาฬ ผู้ดูแลป่าไม้ของพระองค์ เพื่อ เขาจะ ได้มอบไม้ให้ข้าพเจ้า สำหรับสร้างไม้ คานประตูป้อมที่ติดกับวิหาร สำหรับสร้าง กำแพงเมือง และสำหรับสร้างบ้านที่ข้าพเจ้า จะอยู่"

กษัตริย์ได้ให้ ผมตามที่ผมขอ เพราะมีอ ของพระเจ้าคอยช่วยเหลือผม

๙ ดัง นั้น ผมจึงไปหาพวกผู้ ว่าของเมือง ต่างๆที่อยู่ในมณฑลฝั่งตะวัน ตกของแม่น้ำ ยูเฟรติส และมอบจดหมายทั้ง หลายของ กษัตริย์ให้พวกเขา กษัตริย์ยังส่งพวกนาย ท้าพนาย กองและพวกทหาร ม้ามากับ ผมด้วย ๑๐ เมื่อสันบาล ลัทชาวไฮโรนาอิม และโทบี อาห์เจ้า้ หน้าที่ชาวอัม โมน ได้ยินเกี่ยวกับ เรื่อง นี้ พวกเขาไม่พอใจมากที่มีคนมาช่วย ประชาชนอิสราเอล

เนหะมียาห์ ตรวจกำแพงเมือง

๑๑ ดัง นั้น ผมได้มาที่เมืองเยรูซาเล็มและ อยู่ที่ นั้นเป็นเวลาสาม วัน ๑๒ แล้วในตอน กลาง ค่ำ ผมได้ลุก ขึ้นและออก ไปพร้อมกับชายไม่ ก็ คน ผมไม่ได้บอกใครถึงเรื่อง ที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของ ผม ที่จะทำให้

* ๑:๑๑ คนขิมเหล้า องุ่น เป็นงานที่มีความสำคัญมาก เพราะพนักงานผู้ นี้ต้องอยู่ใกล้ ชิด กษัตริย์ตลอดเวลา และต้องขิมเหล้าองุ่นก่อนพระองค์ดื่ม เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครลอบวางยา พิษ

1๒:๑ นิสาน ... ปีที่ยี่สิบ หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี ๔๔๕ ก่อนพระเยซูมาเกิด

กับเมืองเยรูซาเล็ม ผมไม่ได้เอาสัตว์อะไรไป ด้วยเลย นอกจากตัวที่ผมขี่ อยู่^{๑๓}ในคืนนั้น ผมได้ออกไป ผ่านทางประตูหุบเขา ผ่านบ่อมังกร ไปไกลถึงประตูกองขยะ ผมตรวจ ดูพวกกำแพงเมืองของเยรูซาเล็มที่หักพัง และพวกประตูเมืองที่ถูกไฟเผาทำลาย^{๑๔}แล้วผมไปยังประตูน้ำพและสระ น้ำของกษัตริย์ แต่ไม่มีทางพอที่จะให้สัตว์ที่ผมขี่ ผ่านไปได้^{๑๕} ดังนั้นผมจึงขึ้นไปทางหุบเขาในตอนกลาง คืน และผมได้ตรวจ ดูกำแพงเมือง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขา กลับมายังที่ เดิม^{๑๖} พวกเจ้าหน้าที่ไม่รู้ว่ามีผมไปไหน หรือไปทำอะไรมา เพราะผมยังไม่ได้ออกบอกพวกชาว ยิว พวกนักบวช พวกผู้นำ พวกเจ้า หน้าที่ หรือคนอื่น ๆ ที่จะเป็นคนทำงาน

^{๑๗}แต่ในที่สุดผมก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านก็เห็นแล้วถึงความยากลำบากที่เราอยู่นี้ ที่เมืองเยรูซาเล็มตกอยู่ในสภาพซากปรักหักพัง และพวกประตูเมืองถูกเผาไป มาเถอะ มาช่วย กันสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เพื่อเราจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป”

^{๑๘}ผมบอกพวกเขาว่า มือของพระเจ้าของ ผมได้คอยช่วยเหลือผมอย่างไร และบอกสิ่งที่กษัตริย์ได้พูดกับ ผม แล้วพวก เขาจึงพูดว่า “ให้เราลุกขึ้น มาสร้างกำแพงกัน เถอะ” แล้วพวก เขาก็เตรียมตัวลงมือทำงานที่ ดิน^{๑๙}เมื่อสัน บาล ลัทธชาวไฮโรนาอิม และโทบีอาห์เจ้า หน้าที่ชาวอัม โมน และเก เชมชาวอาหรับได้ยินเรื่อง นี้ พวก เขาต่างหัวเราะเยาะและดูถูกเหยียดหยามพวกเรา พวกเขาพูดว่า “พวก แกกำลังทำอะไรกันนี้ พวก แกกำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือยังง”

^{๒๐}ผมตอบพวก เขาว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทำให้เราสำเร็จ พวก เรา ผู้รับใช้ของพระองค์ จะลุกขึ้น มาสร้างมันขึ้น มาใหม่ แต่พวก เจ้าไม่มีที่คืนสักแปลงในนี้ ไม่มีอำนาจทางกฎหมายในเมืองนี้ และบรรพบุรุษของ เจ้าก็ไม่ เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับเมืองเยรูซาเล็มนี้”

สร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

๓ เอเลียชิบ หัวหน้านักบวชสูงสุด พร้อมทั้งพวกเพื่อนนักบวชของ ท่าน ได้ลงมือก่อสร้างประตู และขึ้นมาใหม่ พวกเขาคูทิศมันให้กับพระเจ้า และพวกเขาได้ติดตั้งบานประตู พวก เขาสร้างกำแพงไปไกลถึงหอคอยร้อย พล และไปไกลจนถึงหอคอยฮา นั้น เอล แล้วพวก เขาได้คูทิศมันให้กับพระเจ้า

^๒พวกคนเย ริ โคก็ลงมือสร้างกำแพงด้วย พวกเขาอยู่ถัดจากเอเลียชิบออกไป ส่วนคักเกอร์ลูกชายของอิมรี ก็มาสร้างด้วยและอยู่ถัดจากพวกคนเยริโคออกไป

^๓พวกลูกชายของหัส เสน อาห์ ได้สร้างประตูปลา พวก เขาวางวงกบประตู ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

^๔ถัดจากพวกนี้ไป เม เรโมท ลูกชายของอุริยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮัก ไชส มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

ถัดจากพวกนี้ไป เมซูลลาม ลูกชายเบเรคิยาห์ ที่เป็นลูกชายของเม เซซาเบล มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

และศาโคท ลูกชายของบาอานา มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

^๕ต่อจากพวก เขาไป ก็มีพวกผู้ชายชาวเทโคอา มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป แต่พวกผู้นำของพวกเขาก็ไม่ยอมลงมือทำงานให้กับเจ้านายของพวกเขา

^๖โย ยาดา ลูกชายของปา เส อาห์ และเม ซูล ลาม ลูกชายของเบสไตอาห์ มาซ่อมแซมประตูเมืองเก่า พวก เขาวางวงกบประตู ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ^๗ถัดจากพวก เขาไป มีเม ลาติ ยาห์ ซึ่งเป็นชาวกิบ โอน และยา โดนซึ่งเป็นชาวเม โร โนท มาช่วยซ่อมแซมด้วย พร้อมกับพวกผู้ชายชาวเมื่องกิเบ โอน และชาวเมื่องมิสปาร์ห์ มิสปาร์ห์เป็นสำนักงานใหญ่ของผู้ว่า มณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ^๘ถัดจากเม ลาติ ยาห์ มีอุสซี เชลซางทอง ที่เป็นลูกชายของฮารฮายาห์ มาช่วยซ่อมแซมด้วย และถัดจากเขาไปก็มีฮานัน ยาห์ ซึ่งเป็นคนทำน้ำหอม มาช่วยซ่อมแซมด้วย พวก เขา

* ๓:๖ ประตูเมืองเก่า หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “ประตูยาซันนา”

ตัดส่วนหนึ่งของเยรูซาเล็มเก่าออกไป และ
ซ่อมแซมไปจนถึงกำแพงกว้าง

^๙ ถัดจากพวก เขามีเรไฟยาห์ ลูกชายของ
เฮอร์ ซึ่งเป็นผู้ครอบครองครึ่งหนึ่งของเขต
ของเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซม
กำแพงด้วย

^{๑๐} ถัดจากพวก เขามี เยดา ยาห์ ลูกชาย
ของฮารูม ฟ ได้มาช่วยซ่อมแซมส่วนที่อยู่
ตรงข้ามบ้านตัวเอง และถัดจากเขามี ฮัทธัช
ลูกชายของฮาซับเนยาห์ ได้มาช่วยซ่อมแซม
ด้วย

^{๑๑} มัลคิยาห์ ลูกชายของฮาริม และหัสชูบ
ลูกชายของปา หท โม อับ ซ่อมแซมอีกส่วน
หนึ่งรวมทั้งหอคอยเตาอบ

^{๑๒} ถัดจากมัลคิยาห์ มี ซัลลุมลูกชายของ
ฮัลโล เหซ ผู้ครอบครองครึ่งหนึ่งของเขต
เมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซมพร้อม
กับพวกลูกสาวของเขา

^{๑๓} ฮานูน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมือง
ศานา โน อาห์ ได้มาช่วยซ่อมแซมประตูหุบเขา
พวก เขาทำวงกบขึ้น ใหม่ และติด ดงบาน
ประตู ติดลูก สลักและดาลประตู พวก เขา
ซ่อมกำแพงไปจนถึงประตูกองขยะ รวมเป็น
ความยาวหนึ่งพันศอก

^{๑๔} มัลคิ ยาห์ ลูกชายของเร คาบ ซึ่ง
ปกครองเขตเบธฮัทคูเครม เป็นผู้ ซ่อมประตู
กอง ขยะ รวม ทั้งทำวงกบและติด ดงบาน
ประตู ลูกสลักประตู และดาลประตู

^{๑๕} ซัลลุม ลูกชายของคล ไฮ เซห์ ซึ่ง
ปกครองเขตมิสปาห์ เป็นคนซ่อมแซมประตู
น้ำพุ เขาสร้างหลังคาและยังติดดงบานประตู
ติดดาลและสลักประตู เขายังซ่อมกำแพงที่
สระเขลาห์ ที่อยู่ในสวนของกษัตริย์ เขาได้
ซ่อมแซมไปจนถึงบันไดซึ่งลงมาจากนครดา
วิด *

^{๑๖} ถัดเขาไปมี เน หะ มียาห์ ลูกชายของ
อัสบุก ซึ่งปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเมืองเบธ
ซูร์ เขาได้ซ่อมแซมขึ้น ไปจนถึงสถานที่ที่อยู่
ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ตลอดไป
จนถึงสระน้ำที่สร้างขึ้นและไปถึงโรงทหาร

^{๑๗} ต่อจากเขามีชาวเลวี ได้มาช่วย
ซ่อมแซม มี เรสุม ลูกชายของบานี และถัด

จากเขาไปมี ฮาซาบิยาห์ ผู้ครอบครองครึ่ง
หนึ่งของเขตเคอี ล่าห์ เขาได้ซ่อมแซมเขต
ของเขา

^{๑๘} ถัดจากเขามีพี่ น้องของพวกเขา ที่มา
ช่วยซ่อมแซม มีบิหนุย ลูกชายของเฮนาดีด
ซึ่งครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอี ล่าห์

^{๑๙} ถัดจากเขามีเอ เซอร์ ลูกชายของเยชู
อา ซึ่งครอบครองเมืองมิสปาห์ ที่รับหน้าที่
ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ที่อยู่ตรง ข้ามทาง
ขึ้นไปคลังอาวุธ ไปจนถึงส่วนหัก มุมของ
กำแพง ^{๒๐} ต่อจากเขามีบารุค ลูกชายของ
คัมบัย ซึ่งซ่อมแซมส่วนหนึ่งจากส่วนหักมุม
ของกำแพง ไปจนถึงทางเข้าบ้านของเอลิยา
ชีบ ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

^{๒๑} ถัดจากเขาก็มีเมเรโมท ลูกชายของอูรี
ยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮักโซส เมเรโมทได้
ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งจากทางเข้าบ้านของเอ
ลียา ชีบ ไปจนถึงท้าย สุดของบ้านของเอ ลี
ยาชีบ ^{๒๒} ถัดจากเขาไป มีบรรดานักบวชที่ได้
มาช่วยซ่อมแซม พวกเขามาจากบริเวณแถว
รอบๆเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๓} ถัดจากพวก เขามีเบน ยา มิน และหัส
ชูบ ที่ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้าน
ของพวกเขา

ถัดจากพวก เขามีอา ชิรียาห์ ลูกชายของ
มาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอานา นิ ยาห์
อาชาริยาห์ได้ช่วยซ่อมแซมบริเวณที่อยู่ข้าง
บ้านของเขา

^{๒๔} ถัดจากเขามีบิหนุย ลูกชายของเฮนาดีด
ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งของกำแพงบริเวณ
จากบ้านของอาชาริยาห์ ไปจนถึงมุมหักของ
กำแพงไปจนถึงสุดมุม

^{๒๕} ถัดจากเขาก็มีปาลาล ลูกชายของอุซัย
ซึ่งซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับมุมหักของ
กำแพง และหอคอยที่ยื่นออกมาจากวังหลังที่
อยู่สูงขึ้นไป ซึ่งมีทหารรักษาพระองค์อยู่ ต่อ
จากเขาก็มีเปดา ยาห์ ลูกชายของปาโรซ

^{๒๖} พวกคน รับ ใช้ประจำวิหาร ซึ่งอาศัยอยู่
ที่โอเฟล ได้ทำการซ่อมแซมไปจนถึงที่ที่อยู่
ตรงข้ามกับประตู นำทางทิศตะวันออก และ
หอคอยที่ยื่นออกมาจากวัง

* ๓:๑๕ **นครดาวิด** คือส่วนที่เก่าแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมือง

† ๓:๑๘ **บิหนุย** หรือ บางฉบับใช้คำว่า “บัพเวีย”

^{๒๗} ถัดจากเขา มีพวกชาวเทโคอา ที่ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากที่ที่อยู่ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปจนถึงกำแพงเมืองโอเฟล

^{๒๘} พวกนักบวชต่างก็ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่เหนือประตูมา แต่แต่ละคนต่างซ่อมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับบ้านตัวเอง

^{๒๙} ถัดจากพวกเขามีศาโดก ลูกชายของอิมเมอร์ ที่ซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านของเขา ต่อจากเขาไป มี เซไมอาห์ ลูกชายของเซคานียาห์ ซึ่งเป็นคนเฝ้าประตูที่ศตะวันออก เขาได้ซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

^{๓๐} ผู้ที่ซ่อมแซมถัดจากเขามี ฮานันยาห์ ลูกชายของเซลมียาห์ และฮานูน ลูกชายคนที่หกของศาลาฟ

เมซูลลาม ลูกชายของเบเรคียาห์ ซ่อมแซมส่วนตรงข้ามกับห้องของเขา

^{๓๑} ต่อจากเขาไปมี มัลลียาห์ คนหนึ่งในพวกช่างทอง เขาได้ซ่อมแซมกำแพงไปจนถึงบ้านที่พวกคนรับใช้ประจำวิหาร และพวกพ่อค้าอยู่กัน บริเวณอยู่ตรงข้ามประตูตรวจการ เขาซ่อมแซมไปจนถึงห้องชั้นบนตรงมุม ^{๓๒} บรรดาช่างทองและพวกพ่อค้าพากันซ่อมแซมส่วนที่อยู่ระหว่างห้องชั้นบนตรงมุมกับประตูแกะ

สันบาลัทและโทบิอาห์

๑ เมื่อสันบาลัท ได้ยินว่าเรากำลังสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก เขาหัวเราะเยาะพวกชาวยิว ^๒ ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานและต่อหน้ากองทัพสะมาเรีย เขาพูดว่า “ไอ้พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ กำลังทำอะไรกัน หรือ พวกมันจะจัดการเรื่องนี้เองหรือ พวกมันจะถวายเครื่องบูชาหรือ พวกมันคิดว่าจะทำเสร็จภายในวันเดียวหรือ พวกมันจะเอาหินที่ถูกเผาอยู่ในกองขยะพวกนั้น มาใช้ใหม่หรือยังงั้น”

^๓ โทบิอาห์ที่เป็นชาวอัมโมน ที่ยืนอยู่ข้างๆ สันบาลัท พูดว่า “สิ่งที่พวกเขากำลังสร้างอยู่นั้น แคล่สุนัขจึงจอกตัว หนึ่งปีขึ้นไป กำแพงหินพวกนั้นก็พังลงมาแล้ว”

^๔ ผม เนหะมีย์ยาห์จึงพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้าของพวกเรา โปรดฟังเราด้วยเถิด พวกเราได้ถูกลูกธนูยิงด้วยธนูของพวกเรา ขอพระองค์ช่วยให้คำดูถูกเหยียดหยามของพวกเรา กลับไปตกลงบนหัวของพวกเราเอง ขอให้

พวกเราโดนจับไปเหมือนของที่ถูกลิ้นมา และถูกแบกเอาไปต่างแดน ^๕ ขอพระองค์อย่าได้ปกปิดความผิดของพวกเรา ขอพระองค์อย่าได้ปลงล้างความบาปของพวกเราไปจากสายตาของพระองค์ เพราะพวกเราได้ทำให้พระองค์โกรธต่อหน้าพวกคนก่อสร้างเหล่านี้”

^๖ ดังนั้น เราจึงสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่ และกำแพงทั้งหมดได้ถูกก่อสร้างขึ้น ไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนตื่น ตื่นที่จะสร้างมันขึ้นมา

^๗ แต่เมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ รวมทั้งชาวอาหรับ ชาวอัมโมน และชาวอิชโดดได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเมืองเยรูซาเล็มกำลังคืบหน้าไปด้วยดี และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆของกำแพง พวกเราโกรธมาก

^๘ ดังนั้น พวกเราจึงร่วมกันวางแผนที่จะมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างความสับสนวุ่นวายให้กับเมืองนี้ ^๙ แต่พวกเราได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และจัดเวรยามบริเวณกำแพงทั้งวันทั้งคืน เพื่อป้องกันจากคนพวกนั้น

^{๑๐} แต่คนยูดาห์พูดว่า “พวกคนงานนั้นกำลังหมดเรี่ยวแรง และมีเศษซากปรักหักพังมากเหลือเกิน พวกเราไม่สามารถสร้างกำแพงนี้ขึ้นมาใหม่ได้หรอก” ^{๑๑} แล้วพวกศัตรูของเรา ก็พูดว่า “เราจะบุกเข้าไปก่อนที่พวกยิวนี้จะทันตั้งตัว และฆ่าพวกมันทิ้ง และหยุดงานก่อสร้างของพวกมัน”

^{๑๒} เมื่อพวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ใกล้ศัตรูของเรา ได้มาหาเราจากรอบทิศ พวกเราได้เตือนเราเป็นสิบๆครั้งว่า “พวกท่านกลับไปบ้านเสียเถอะ”

^{๑๓} ผมยืนอยู่ในบริเวณที่ต่ำที่สุดหลังกำแพงที่เป็นที่โล่ง ผมได้จัดให้พวกเราอยู่กันเป็นหมวดหมู่ตามครอบครัว ให้พวกเราถือดาบ หอก และคันธนูไว้ ^{๑๔} เมื่อผมตรวจดูพวกเราแล้ว ผมได้พูดกับพวกผู้นำ พวกเจ้าหน้าที่ และคนที่เหลือว่า “ไม่ต้องกลัวพวกมัน ให้ระลึกถึงองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน เพื่อลูกชายลูกสาวของท่าน เพื่อเมียและบ้านของท่าน”

^{๑๕} เมื่อศัตรูของเราเห็นว่า เราล่วงรู้แผนการของพวกมันแล้ว และพวกมันรู้ว่าพระเจ้า

ได้ทำลายแผนการของพวกมันแล้ว พวกเราจึงกลับไปทำกำแพง และทำงานของพวกเราแต่ละคนต่อ

^{๑๖}หลังจากวันนั้น คนรับใช้ของ ผมครึ่งหนึ่งไปทำงานก่อสร้างกำแพง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็ถือโล่ ถือหอก คันธนู และสวมเสื้อเกราะ และมีพวก ผู้นำทางทหารยืนอยู่ตามตำแหน่งต่างๆด้านหลังของคชนู ดาห์ ^{๑๗}ผู้ที่กำลังสร้างกำแพงอยู่นั้น ส่วนพวกคนชนนของ มือหนึ่งยกของ อีกมือหนึ่งก็ถืออาวุธอยู่ ^{๑๘}คนก่อสร้างแต่ละ คน ในขณะที่ทำการก่อสร้าง ก็มีดาบเหน็บอยู่ที่เอว ชายที่เป่าแตรยืนอยู่ข้างๆผม

^{๑๙}ผมพูดกับพวกผู้นำ เจ้าหน้าที่ทั้งหลายพร้อมกับคน อื่นๆที่ เหลือว่า “งานก็ใหญ่ และคนทำงานก็กระจายกันไปทั่ว พวกเราเริ่มอยู่ห่างจาก กันมาก ขึ้นบนกำแพง ^{๒๐}ถ้าได้ยินเสียงแตรเมื่อไหร่ ให้มารวมตัวกันที่นี่ พระเจ้าของเราจะต่อสู้เพื่อพวกเรา”

^{๒๑}ดังนั้นพวก เรวจึงทำงานกันต่อไป คนครึ่งหนึ่งถือหอก ตั้งแต่เช้ามีดจนดาวโพลบันท้องฟ้า

^{๒๒}ในตอนนั้น ผมพูดกับประชาชนอีกว่า “ขอให้ชายแต่ละคนและคนใช้ของเขา นอนค้างอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะได้เป็นทั้งคนงานในตอนกลางวัน และเป็นยามในตอนกลางคืนให้กับพวกเราด้วย” ^{๒๓}ดังนั้นผมและพวกญาติสนิท รวมุทั้งพวกคนรับใช้ของ ผม และพวก ยามทั้ง หลายที่ติดตามผม ไม่มีใครถอดเสื้อผ้าออกเลยแม้แต่ตอนนอน มือขวาของแต่ละคนก็ถืออาวุธไว้ตลอด

เนหะมียาห์ ช่วยเหลือคนยากจน

๕ ^๑แต่ แล้วก็มิชชา บ้านทั้งชายและหญิงต่างพากันบ่นต่อว่าพี่น้องชายวิวของตน ^๒มีบาง คนพูดว่า “เรามีลูกชายลูกสาวหลายคน แบ่งข้าวให้กับพวกเราหน่อย พวกเราจะได้มีกินและมีชีวิตต่อไป”

^๓คนอื่นพูดว่า “เราต้องจำนองที่ไร่นา สวนองุ่นและบ้านของเรา เพื่อให้ได้ข้าวมาในช่วงที่กินดาราอาหาร”

^๔และยังมีบาง คนพูดว่า “เราต้องเอาที่นาและสวน ไร่ของพวก เราไปจำนอง เพื่อได้เงินมาจ่ายภาษีให้กับกษัตริย์” ^๕เราก็มีสาย

เลือดเดียวกันกับพี่น้องพวกนั้นของเรา ลูกๆเราก็ดีพอๆกับลูกๆของพวกเรา แต่ดูเถิด เราตกอยู่ในสภาพที่จะต้องขายลูกชายลูกสาวของเราไปเป็นทาส อันที่จริงลูกสาวของเราบางคนได้กลายเป็นทาสไปแล้ว และเราก็ช่วยอะไรพวกเขาไม่ได้เลย เพราะไร่นาและสวนองุ่นของพวกเราได้ตกไปเป็นของคนอื่นแล้ว”

^๖เมื่อได้ยินเรื่องที่พวก เขาร้อง บ่นและคำพูดเหล่านี้ของพวกเรา ผมก็โกรธมาก ^๗ผมได้ติดบททวนเรื่องเหล่านี้ ^๘และต่อว่าพวกหัวหน้ากับพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ผมพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าได้ยึดทั้งคนทั้งของจากคนของเจ้าเอง เพื่อเอามาค้ำประกันการกู้ยืม” แล้วผมจึงเรียกประชุมใหญ่เพื่อจัดการกับเรื่องนี้

^๙ผมพูดกับพวกเขาว่า “พวกเราได้พยายามซื้อพวกพี่น้องชาย วิวที่ถูกขายไปประเทศอื่นกลับมามากเท่าที่พวก เราจะทำได้ แต่ตอนนี้พวก เจ้ากลับขายพี่น้องของพวก เจ้าเองไปเป็นทาส เลยทำให้พวกเราต้องไปซื้อพวกเขากลับมาอีก”

พวก เขาต่างเจียบกัน หมด พูดไม่ ออก ^๙แล้วผมจึงพูดว่า “สิ่งที่เจ้าทำนั้นมันไม่ถูกต้อง เจ้าน่าจะทำตัวเคารพยำเกรงพระเจ้าของเรา เพื่อคนต่างชาติที่เป็นศัตรูของเราจะไม่ได้ไม่เยาะเย้ยพวกเรา ไม่ใช่หรือ”

^{๑๐}ผมเองรวมทั้งพวกพี่น้องของผม และคนใช้ของ ผมได้ให้พวก เขายืมเงินและข้าวสาร แต่ขอให้พวกเขาเลิกเรียกของค้ำประกันจากคนเหล่านี้ นี่ดีมาก ^{๑๑}ให้คืนไร่นา สวน ไร่ สวนมะกอกเทศ และบ้านให้กับพวกเขา และให้คืนดอกเบี้ยหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เจ้าคิดกับพวกเขา ต่อเดือนสำหรับเงิน เมล็ดข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมันที่เจ้าให้พวกเขาไป”

^{๑๒}แล้วพวกเขา ก็พูดว่า “พวกเราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับคนเหล่านั้น และจะไม่เรียกร้องอะไรเพิ่มอีก เราจะทำตามที่ท่านพูด”

ผมจึงเรียกพวกนักบวชมา และให้พวกเขาปล่อยเงินกู้ สาบานว่าจะทำตามที่พวกเขาได้พูดไว้ ^{๑๓}ผมได้สะบัดห่อ ผ้าของตัวเองและพูดว่า “สำหรับคนที่ไม่ทำตามคำสาบานนั้น ขอ ให้พระเจ้าสะบัดพวก เขาออกจากบ้าน

*๕:๗ *ติดบททวนเรื่องเหล่านี้* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผมควบคุมตัวเอง”

และที่ดินของ เขาอย่างนี้เหมือนกัน ขอให้พวกเขา ถูกสะบัดดอกอย่างนี้จนไม่เหลืออะไรเลย”

แล้วทุกคนในที่ประชุมก็พูดว่า “อาเมน” พร้อมกับสรรเสริญพระยาห์เวห์ แล้วทุกคนก็ทำตามคำสั่งาบาบูนของพวกเขานะ

๑๓ นอกจากนั้นแล้ว ตั้งแต่วันที่ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองในแผ่นดินยูดาห์ จากปีที่ยี่สิบจนถึงปีที่สามสิบสอง ในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอรัส รวมสิบสองปี ผมและพี่น้องที่สนิท ไม่ได้กินอาหารที่จัดให้สำหรับผู้ว่าเลย ๑๔ พวกเจ้าเมืองในอดีตที่อยู่ก่อนหน้าผม ได้ทำให้ประชาชนต้องรับภาระหนัก พวกเจ้าเมืองได้รีดไถเอาอาหารและเหล้าองุ่น รวมทั้งเงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม จากประชาชน แม้แต่คนใช้ของเจ้าเมืองพวกนี้ยังใช้อำนาจข่มเหงผู้คนเลย แต่ผมไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้ เพราะผมเคารพยำเกรงพระเจ้า

๑๖ แต่ผมได้ทุ่มเทในการสร้างกำแพง และพวกเราก็ไม่ได้ยึดเอาที่ดินของใคร คนของผมหงทั้งหมดได้รวมตัวกันสร้างกำแพงอยู่ที่นั่น

๑๗ ผมได้เลี้ยงอาหารเจ้าหน้าที่คน ยิวทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบคนทุกวัน ยังไม่รวมถึงคนที่มาจากชนชาติต่างๆรอบข้าง ๑๘ ในแต่ละวัน ก็จะมีวัวหนึ่งตัว แกะอย่างดีหกตัว และเปิดไก่ที่จัดเตรียมไว้ให้กับผม และทุกๆ สิบวัน จะมีเหล้าองุ่นจำนวนมาก ถึงแม้ผมจะเลี้ยงอาหารคนเหล่านี้ทั้งหมด แต่ผมก็ไม่เคยเรียกร้องเอาจากส่วนที่เป็นอาหารประจำตำแหน่งของเจ้าเมืองเลย เพราะแ่่งงานรับใช้นั้นมันก็หนัก หนาสหัสต่อคนเหล่านี้ น้อยอยู่แล้ว

๑๙ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับคนพวกนี้ด้วย และโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด

ปัญหาอื่น

๖ ๑ ต่อมา เมื่อมีคนไปรายงานให้สันบาลลัทและโทบีอาห์ รวมทั้งเกเซม ซึ่ง

เป็นชาวอาหรับ และพวกศัตรูอื่นๆของเราว่า ผมได้สร้างกำแพงจนไม่มีรูโหว่เหลืออีกแล้ว (ถึงแม้ว่าในตอนนั้นผมยังไม่ได้ติดตั้งบานประตูที่กำแพงเมืองก็ตาม)

๒ สันบาลลัทและเกเซม ได้ส่งสารมาให้กับผมว่า “ขอให้เรามาเจอกันที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งบนที่ราบโอไน”

แต่พวกเขา กำลังวางแผนที่จะทำร้ายผม

๓ ผมจึงส่งพวกคนถือสารไปหาพวกเขา บอกว่า “ผมกำลังทำงานสำคัญอยู่ ไม่สามารถลงมาหาได้ ถ้าผมทิ้งงานมาหาพวกท่าน งานก็จะหยุดชะงักไป”

๔ พวกเขาส่งสารเดิมมาให้ผมถึงสี่ครั้ง และผมก็ตอบพวกเขาไปแบบเดิมทุกครั้ง

๕ สันบาลลัทได้ส่งคนใช้ของเขามาหาผมอย่างเคยเป็นครั้งที่ห้า โดยถือจดหมายเปิดผนึกมา ๕

๖ ในจดหมายนั้นเขียนว่า “มีคนพูดไปทั่วชนชาติต่างๆและเกเซมเองก็ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง ที่ว่าท่านและพวกชาวยิวกำลังวางแผนจะก่อการกบฏ เพราะเหตุนี้ ท่านถึงได้สร้างกำแพงขึ้นมา และตามรายงานนั้นแจ้งว่าท่านกำลังจะขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ๗ ท่านยังได้แต่งตั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า เพื่อประกาศเกี่ยวกับตัวท่านในเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘มีกษัตริย์ในยูดาห์แล้ว’

ถ้อยคำเหล่านี้จะถูกรายงานให้กษัตริย์อาร์ทาเซอรัสทราบ ดังนั้นขอให้เรามาพบกันหน่อย”

๘ ผมจึงส่งสารกลับไปให้เขาว่า “ไม่มีเรื่องอย่างที่ท่านพูดมานี้เกิดขึ้นเลย ท่านกษัตริย์มาเองตามความคิดของท่าน”

๙ พวกนั้นทุกคนพยายามขู่ให้เราตกใจกลัว พวกเขาคิดว่า “มือของพวกนั้นจะทำงานไป งานจะได้ไม่เสร็จ”

แต่ผมอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ตอนนี้อย่าช่วยเพิ่มพลังให้กับมือของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

*๕:๑๔ ปีที่ยี่สิบ ... อารทาเซอรัส คือช่วงปี ๔๔๕-๔๓๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด

†๕:๑๕ เงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า “สี่สิบเซเชล”

‡๖:๕ จดหมายเปิดผนึกมา เพื่อจะทำให้คนรู้จักกันไปทั่วถึงข้อความในจดหมายนั้น

๑๐ อยู่มาวันหนึ่ง ผมไปบ้านของเซไมอาห์ ลูกชายของเดไลยาห์ ที่เป็นลูกชายของเมเหทาเบล เซไมอาห์กำลังวิตกกังวล เขาพูดว่า “ขอให้เราไปพบกันที่วิหารของพระเจ้า เข้าไปข้างในของวิหาร ให้เราปิดประตูวิหาร เพราะพวกเขา กำลังมาฆ่าท่าน พวกเขามาฆ่าท่านในตอนกลางคืน”

๑๑ แต่ผมตอบว่า “คนอย่างผมควรจะหนีหรือ แล้วถ้าคนที่ไม่ใช่คนบวชอย่างผม เข้าไปในวิหาร แล้วจะรอดชีวิตได้หรือ ผมจะไม่เข้าไปเด็ดขาด”

๑๒ ทันใด นั้น ผมก็รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ส่งเซไมอาห์มาหรือก แต่เขาแกล้งพูดแทนพระเจ้าเพื่อทำร้ายผม เพราะโทบีอาห์ และสันบาลัทก็ได้จ้างเขา

๑๓ ที่พวกนั้นว่าจ้างเซไมอาห์ เพื่อจะทำให้ผมกลัว และทำตามที่เขาแนะนำ เพื่อผมจะได้ทำบาป พวกเขาตั้งใจที่จะทำลายชื่อเสียงของผม และทำให้ผมอับอายขายหน้า

๑๔ “ข้า แต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดลงโทษโทบีอาห์และสันบาลัท สำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป และโปรดลงโทษโนอูตยาห์ ผู้หญิงที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า รวมทั้งคนอื่นๆที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า ที่พยายามขู่ให้ข้าพเจ้าตกใจกลัวด้วยเถิด”

กำแพงสร้างเสร็จ

๑๕ ใน ที่สุดกำแพงก็ถูกสร้างจนเสร็จในวันที่ยี่สิบห้า ของเดือนเอ ลูล ใช้เวลาในการสร้างทั้งสิ้นห้าสิบสองวัน

๑๖ เมื่อศัตรูทุก คนของ เราได้ยิน และชนชาติทั้งหมดที่อยู่รอบข้างเราได้เห็น พวกเขา ก็หมดความทะนงตัวไป พวกเขา รู้ว่างานนี้เป็นผลงานของพระเจ้าของเรา

๑๗ ในช่วง นั้นหลัง จากสร้างกำแพงเสร็จ พวกบุคคลสำคัญของยูดาห์กำลังส่งจดหมายไปให้โท บี อาห์หลายฉบับ และโท บี อาห์กำลังส่งจดหมายตอบพวก เขา มา ๑๘ เพราะมีหลายคนที่ยูดาห์ ได้สาบานที่จะจงรักภักดีต่อโท บี อาห์ เพราะเขาเป็นลูกเขยของเซคานิยาห์ ที่เป็นลูกชายของอาราห์ และเยโฮฮานันลูกชายของโท บี อาห์ ได้แต่งงานกับลูกสาวของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของเบเรคิยาห์

๑๙ พวกเขาได้แต่พูดเรื่องความ ดีของโท บี อาห์ให้ผมฟัง และพอมผมทำอะไรไป พวกเขา ก็ไปรายงานให้โท บี อาห์รู้ โท บี อาห์จึงส่งจดหมายต่างๆมาให้ผม เพื่อขู่ให้ผมตกใจกลัว

๗ เมื่อสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่แล้ว ผมได้ติดตังพวกบวชประตูเข้าไปในที่ของมั่น และได้มีการแต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตู พวกนัก ร้องและพวกชาวเลวีขึ้น ๒ หลังจาก นั้นผมได้ตั้งให้ฮานานี พี่น้องของ ผมคอยดูแลเมืองเยรูซาเล็มร่วมกับฮานันยาห์ ผู้บังคับบัญชาป้อมปราการของวิหารเพราะฮานานี เป็นคนซื่อสัตย์ และเคารพยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนส่วนใหญ่

๑๐ ผมพูดกับพวกเขาว่า “ประตูเมืองของเมืองเยรูซาเล็มจะ ต้องไม่ เปิดจนกว่าแดดร้อน และในขณะที่มียามเฝ้าประตูอยู่ ก็ต้องปิดประตูและใส่กลอนไว้ ควรแต่งตั้งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ให้ผลัดกันทำหน้าที่ยาม ให้จัดยามไว้ตามจุดต่างๆรวมทั้งหน้าบ้านของพวกเขาด้วย”

รายชื่อพวกเชลยที่กลับมา

(อิสร. ๒:๑-๗๐)

๑ เยรูซาเล็ม เป็นเมืองที่กว้าง ขวางใหญ่โต แต่มีผู้คนอาศัยอยู่น้อย และยังมีบ้านที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ มากนัก ๒ ดั่ง นั้นพระเจ้าจึงตลใจผม ให้รวบรวมพวกบุคคลสำคัญๆ เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย และประชาชนทั่วไป ให้มาจดทะเบียนสำมะโนครัวเป็นครอบครัวๆ ไป ผมพบหนังสือสำมะโนครัวของเชลยพวกแรกที่กลับมา ผมเห็นมันเขียนไว้อย่างนี้ว่า

๓ ต่อ ไป นี้คือ ประชาชนของมณฑลที่มาจากการเป็นเชลย ในครั้ง ที่ถูกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลนจับตัวไป พวกเขา ได้กลับมายังเมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์ และต่างก็แยก ย้ายกันกลับ ไปยังบ้าน เมืองของตน ๔ พวกเขา กลับมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมียาห์ อาซาริยาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมเรดคัย บิลซาน มิสเปเรท บิกวีย เนฮูม และ บานานาห์

จำนวนคนอิสราเอลมีดังนี้

* ๖:๑๕ **เอ ลูล** หมายถึงเดือนสิงหาคม-กันยายน ปี ๔๔๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด

- ๘ ผู้สืบเชื้อสายจากปาโรซ รวมสอง พันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
- ๙ ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาธียาห์ รวมสามร้อยเจ็ดสิบสองคน
- ๑๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอาราห์ รวมหกร้อยห้าสิบสองคน
- ๑๑ ผู้สืบเชื้อสายจากปาหัท โมอับ คือ ผู้สืบเชื้อสายจากเยซูอาและโยอาบ รวมสองพันแปดร้อยสิบแปดคน
- ๑๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเอลาม รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- ๑๓ ผู้สืบเชื้อสายจากคัทธู รวมแปดร้อยสี่สิบห้าคน
- ๑๔ ผู้สืบเชื้อสายจากตักคัย รวมเจ็ดร้อยหกสิบคน
- ๑๕ ผู้สืบเชื้อสายจากบิณูย รวมหกร้อยสี่สิบแปดคน
- ๑๖ ผู้สืบเชื้อสายจากบาบัย รวมหกร้อยยี่สิบแปดคน
- ๑๗ ผู้สืบเชื้อสายจากอัสกาด รวมสองพันสามร้อยยี่สิบสองคน
- ๑๘ ผู้สืบเชื้อสายจากอาโดเนคัม รวมหกร้อยหกสิบเจ็ดคน
- ๑๙ ผู้สืบเชื้อสายจากบิกวีย รวมสองพันหกสิบเจ็ดคน
- ๒๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอาดีน รวมหกร้อยห้าสิบห้าคน
- ๒๑ ผู้สืบเชื้อสายจากอาเทอร์ คือเฮเซตียาห์ รวมเก้าสิบแปดคน *
- ๒๒ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาซุม รวมสามร้อยยี่สิบแปดคน
- ๒๓ ผู้สืบเชื้อสายจากเบไซ รวมสามร้อยยี่สิบสี่คน
- ๒๔ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริฟ รวมหนึ่งร้อยสิบสองคน
- ๒๕ ผู้สืบเชื้อสายจากกิเบโอน รวมเก้าสิบห้าคน
- ๒๖ คนจากเมืองเบธเลเฮม และเมืองเนโทฟาห์ รวมหนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
- ๒๗ คนจากเมืองอานาโทท รวมหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
- ๒๘ คนจากเมืองเบธอัสมาวะท รวมสี่สิบสองคน

- ๒๙ คนจากเมืองคิริยาทเยอาริม เมืองเคฟีราห์ และเมืองเบเอโรท รวมเจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
- ๓๐ คนจากเมืองรามาห์ และเมืองเกบา รวมหกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
- ๓๑ คนจากเมืองมิดมาส รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
- ๓๒ คนจากเมืองเบธเอล และเมืองอัย รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
- ๓๓ คนจากเมืองเนโบอิกแห่งหนึ่ง รวมห้าสิบสองคน
- ๓๔ คนจากเมืองเอลามอิกแห่งหนึ่ง รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- ๓๕ คนจากเมืองฮาริม รวมสามร้อยยี่สิบคน
- ๓๖ คนจากเมืองเยริโค รวมสามร้อยสี่สิบห้าคน
- ๓๗ คนจากเมืองโลด เมืองฮาติด และเมืองโอโน รวมเจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน ๓๘ คนจากเมืองเสนาอาห์ รวมสามพันเก้าร้อยสามสิบคน
- ๓๙ จำนวนพวกนักบวชมีดังนี้คือ มีผู้สืบเชื้อสายจากเยดา ยาห์ ซึ่งก็คือครอบครัวของเยซูอา รวมเก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
- ๔๐ ผู้สืบเชื้อสายจากอิมเมอร์ รวมหนึ่งพันห้าสิบสองคน
- ๔๑ ผู้สืบเชื้อสายจากปาซเซอร์ รวมหนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
- ๔๒ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริม รวมหนึ่งพันสิบเจ็ดคน
- ๔๓ จำนวนชาวเลวีมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากเยซูอา คือ ผ่านมาทางซัดมีเอล ที่มาจากครอบครัวของโฮดีอาห์ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่คน
- ๔๔ จำนวนพวกนักร้องมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากอาสาฟ รวมหนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
- ๔๕ จำนวนของคนเฝ้าประตูมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากซัลลูม ผู้สืบเชื้อสายจากอาเทอร์ ผู้สืบเชื้อสายจากทัลโมน ผู้สืบเชื้อสายจากอักซูป ผู้สืบเชื้อสายจากฮาติธา ผู้สืบเชื้อสายจากไซบัย รวมหนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

* ๗:๒๑ **เก้าสิบแปดคน** ดูคำอธิบายท้ายหน้า ของหนังสือเอสรา ๒:๑๖
 † ๗:๔๓ **โฮดีอาห์** หรือสำเนาบางฉบับใช้คำว่า “โฮเดวาห์”

๔๖ จำนวนของคนรับใช้ประจำวิหารมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากคีหะ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาสุฟา ผู้สืบเชื้อสายจากทับบาโอท ๔๗ ผู้สืบเชื้อสายจาก เคโรส ผู้สืบเชื้อสายจากสิอา ผู้สืบเชื้อสายจากฟาโดน ๔๘ ผู้สืบเชื้อสายจากเลนานา ผู้สืบเชื้อสายจากฮากาบา ผู้สืบเชื้อสายจากซลมีย

๔๙ ผู้สืบเชื้อสายจาก ฮานัน ผู้สืบเชื้อสายจาก กิดเดล ผู้สืบเชื้อสายจากกาฮาร์

๕๐ ผู้สืบเชื้อสายจาก เรอายาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเรซึน ผู้สืบเชื้อสายจากเนโคดา

๕๑ ผู้สืบเชื้อสายจากกัซซาม ผู้สืบเชื้อสายจาก อัสซาร์ ผู้สืบเชื้อสายจากปาเสอาห์

๕๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเบสัย ผู้สืบเชื้อสายจากเมอนิม ผู้สืบเชื้อสายจากเนฟิลิม

๕๓ ผู้สืบเชื้อสายจากบักบุด ผู้สืบเชื้อสายจาก ฮาคูฟา ผู้สืบเชื้อสายจากฮารฮูร์

๕๔ ผู้สืบเชื้อสายจากบัสลิต ผู้สืบเชื้อสายจาก เมหิดา ผู้สืบเชื้อสายจากฮารซา

๕๕ ผู้สืบเชื้อสายจากบารโซส ผู้สืบเชื้อสายจาก ลีเสรา ผู้สืบเชื้อสายจากเทมาห์

๕๖ ผู้สืบเชื้อสายจากเนซียาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาทิฟา

๕๗ จำนวนผู้สืบเชื้อสายของคนรับใช้ของ กษัตริย์ชาโลมอนมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากโสทัย ผู้สืบเชื้อสายจาก โสเฟเรท ผู้สืบเชื้อสายจากเปรีดา ๕๘ ผู้สืบเชื้อสายจากยาอาลา ผู้สืบเชื้อสายจากดาร์โคน ผู้สืบเชื้อสายจากกิดเดล

๕๙ ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาทิยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮัทธิล ผู้สืบเชื้อสายจากไปเคเรทหัสซาบอิม และผู้สืบเชื้อสายจากอาโมน

๖๐ คนรับใช้ประจำวิหาร และผู้สืบเชื้อสายคนรับใช้ของชาโลมอน มีจำนวนรวมสามร้อยเก้าสิบสองคน

๖๑ ต่อไป นี่จะเป็นจำนวนคนที่ขึ้นมาเมืองเยรูซาเล็มจากเมืองเทลเมลาห์ เมืองเทลหารซา เมืองเครูบ เมืองอัดโดน และเมืองอิมเม

ออร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากชาวอิสราเอล

๖๒ ผู้สืบเชื้อสายจากเดไลยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากโทบีอาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเนโคดา รวมหกร้อยสี่สิบสองคน

๖๓ จำนวนนักรบวาททั้งหลายมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากโฮบายาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮักโซส และผู้สืบเชื้อสายจากบารซิลลัย (บารซิลลัยคนนี้ได้แต่งงานกับลูกสาวคนหนึ่งของบารซิลลัย ซึ่งเป็นชาวกิเลอาด ดังนั้นเขาจึงใช้ชื่อเรียกตามชื่อพ่อตาเขา)

๖๔ พวกเขาดูแลดูรายชื่อในทะเบียนสำมะโนครัว แต่ไม่พบชื่อของตัวเอง ดังนั้นพวกเขาจึงถูกตัดชื่อออกจากพวกนักรบ เพราะถือว่าไม่บริสุทธิ์ ๖๕ เจ้าเมืองบอกพวกเขาว่า ในช่วงนอญ่าเฟิงกินอาหารที่บริสุทธิ์ที่สุดก่อน จนกว่านักรบสูงสุด จะใช้อูริมและทุมิมปรึกษาหาคำตอบจากพระเจ้าเสียก่อน

๖๖ รวมคนทั้งหมดที่พูดมาได้สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ๖๗ ไม่นับพวกทาสชายหญิงของพวกเขาอีกเจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน นอกจากนั้นแล้วพวกเขายังมีนักรบชายหญิงอีกสองร้อยคน

๖๘ พวกเขายังมีม้าทั้งหมดเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว และล่อสองร้อยสี่สิบห้าตัว ๖๙ อูริส ร้อยสามสิบห้าตัว และมีลารวมหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว

๗๐ บรรดาหัวหน้าครอบครัวบาง คน ให้สิ่งของต่างๆเพื่อสนับสนุนงานนี้ เจ้าเมืองได้ถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้เข้ากองคลัง คือทองคำจำนวนแปดกิโลกรัมครึ่ง ๗๑ ขามประพรมห้าสิบบา และเสื้อผ้าสำหรับนักรบห้าร้อยสามสิบลูก ๗๒ หัวหน้าครอบครัวบาง คน ถวายทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม ๗๓ และเงินหนึ่ง พันสอง ร้อยกิโลกรัม ๗๔ เข้ากองคลังสำหรับงาน ๗๕ ประชาชนที่เหลือถวายทองคำหนึ่ง ร้อยเจ็ด สิบกิโลกรัม เงินหนึ่ง พันหนึ่ง

*๗:๖๘ มีนักรบ ... สี่สิบห้าตัว ข้อมูลนี้เป็นไปตามหนังสือเอสรา ๒:๖๖ แต่สำเนาฉบับฮีบรูเขียนว่า “มีนักรบชายหญิงสองร้อยสี่สิบห้าคน” และไม่ได้พูดถึงม้าหรือล่อ

†๗:๗๐ แปกิโลกรัมครึ่ง แปกตามตัวอักษรว่า “หนึ่งพันดารีค”

‡๗:๗๑ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม หรือแปลตามตัวอักษรว่า “สองหมื่นดารีค”

§๗:๗๑ หนึ่งพันสองร้อยกิโลกรัม หรือ แปลตามตัวอักษรว่า “สองพันสองร้อยมินา”

ร้อยกิโลกรัม และเสื้อผ้าหกลสิบเจ็ดชุดให้กับพวกนักบวช

^{๗๓}พวกนักบวช บรรดาชาวเลวี คนเฝ้าประตู พวกนักร้อง และประชาชนบางคน รวมทั้งพวกคนรับใช้ประจำวิหาร และชาวอิสราเอลทั้งหมด ก็อาศัยอยู่ตามบ้าน เมืองของตน

เอสราอ่านกฎบัญญัติให้ประชาชนฟัง

เมื่อเดือนที่เจ็ด มา ถึง ประชาชนชาวอิสราเอลที่ได้ย้ายเข้า มาอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของตน

^๑ทุกคนได้มาประชุมกันที่ลานเมือง ที่อยู่ตรงด้านหน้าของประตูนั้น พวกเขาบอกเอสราผู้เป็นอาจารย์ ให้เอากฎบัญญัติของโมเสสมาด้วย ซึ่งพระยาห์เวห์ได้มอบไว้ให้กับคนอิสราเอล ^๒ดังนั้น วันแรกของเดือนที่เจ็ด นักบวชเอสราได้เอากฎบัญญัตินั้นมาอยู่ต่อหน้ากลุ่มคนที่มาชุมนุมกันทั้งชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง ^๓เอสราอ่านกฎบัญญัตินั้นอยู่หน้าลานเมือง ซึ่งอยู่ตรงด้านหน้าของประตูนั้น เขาอ่านต่อหน้าชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง เขาอ่านตั้งแต่เช้า ตู๋ไปจนถึงเที่ยง วันทุกคนต่างก็ตั้งใจฟังกฎบัญญัติเป็นอย่างดี

^๔เอสราผู้เป็นอาจารย์ยืนอยู่บนเวทีไม้ที่สร้างขึ้นมาสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ ทางด้านขวาของเอสรา ก็มีมัทที่รียาห์ เซมา อานา ยาห์ อูรียาห์ ฮิลดียาห์ และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ ส่วนทางด้านซ้าย ก็มีเปดา ยาห์ มิชาเอล มัลลียาห์ ฮาซุม อับบัตดานาห์ เศคาริยาห์ และเมซูลลามยืนอยู่

^๕เอสราเปิดหนังสือกฎบัญญัติออกต่อหน้าต่อตาประชาชนทั้งหลาย เพราะเขายืนอยู่สูงกว่าพวกเขา เมื่อเอสราเปิดหนังสือออก ประชาชนทุกคนต่างก็ยืนขึ้น ^๖เมื่อเอสราสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทุกคนต่างตอบรับว่า “อาเมน อาเมน” พร้อมยกมือทั้งสองขึ้นและก้มกราบลง และนมัสการพระยาห์เวห์ โบหน้าซบพื้น

^๗ในขณะที่ผู้คนยืนอยู่กับ ที่นั้น พวกชาวเลวี คือ เยชูอา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซอบ ซับเบธีย ฮอติยาห์ มาอาเสอาห์ เคลิทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน และเปโลยาห์ ก็ได้มาส่งสอนพวกเขาให้เข้าใจถึงกฎบัญญัตินั้น “ชาวเลวีเหล่านี้ ได้อ่านหนังสือซึ่งเป็นกฎบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆและอธิบายให้ผู้คนเข้าใจในข้อความที่อ่านนั้น

^๘เนหะมียาห์ ผู้เป็นเจ้าเมือง และเอสรา ผู้เป็นทั้งนักบวชและอาจารย์ รวมทั้งชาวเลวีทั้งหลายที่ช่วยสั่ง สอนประชาชน ต่่วงพูกันพูดกับทุกคนว่า “วันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นอย่าเศร้า โศกและร้องไห้เลย” เพราะประชาชนทุกคนกำลังร้องไห้ในขณะที่ฟังกฎบัญญัตินั้น

^๙เอสราพูดกับพวกเขาว่า “ไปกินอาหารที่เอร็ดอร่อย และดื่มเหล้าองุ่นรสหวาน และส่งบาง ส่วนไปให้กับคนที่ไม่สามารถเตรียมของพวกนี้ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ของเรา อย่าได้เศร้า โศกเลย เพราะความชื่นชมยินดีที่พวกท่านมีในพระยาห์เวห์นั้น เป็นพลกำลังของพวกท่าน”

^{๑๐}พวกชาวเลวีทำให้ประชาชนสงบเบียบลง โดยพูดว่า “เลิกร้องไห้เถอะ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่าเศร้าโศกเลย”

^{๑๑}หลังจากนั้นประชาชนทุกคนก็จาก ไปไปกินและดื่ม กัน และส่งอาหารบางส่วนไปให้กับคนอื่น พวกเขาเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เพราะพวกเขาเข้าใจในถ้อยคำที่ชาวเลวีได้อ่านให้พวกเขาฟังนั้น

^{๑๒}ในวัน ที่สองของเดือน หัวหน้าครอบครัวของประชาชนทั้งหมด พวกนักบวช และพวกชาวเลวี ได้รวมตัวกันมาพบเอสราผู้เป็นอาจารย์ เพื่อศึกษาคำสอนของกฎบัญญัติ

^{๑๓}พวกเขาได้เจอบัญชีของพระยาห์เวห์ที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติที่ผ่านมาจากโมเสสที่ว่าคนอิสราเอลจะต้องอาศัยอยู่ในพิงช้าคราว ในช่วงเทศกาลของเดือนเจ็ด ^{๑๔}และพวกเขาควรที่จะประกาศและเผยแพร่

^{๗:๗๓} เดือนที่เจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม
^{๘:๘} วันศักดิ์สิทธิ์ วันที่หนึ่งและวันที่สองในแต่ละเดือน เป็นวันที่พวกเขานมัสการพระเจ้าเป็นพิเศษ ประชาชนจะมาพบกันและรับประทานอาหารร่วมกัน
^{๘:๑๕} เดือนเจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม

ถ้อยคำต่อไป นี้ไป ทั่วทุก เมือง รวม ทั้งใน เมืองเยรูซาเล็มด้วย ที่ว่า “ให้ออกไปที่เนิน เขาในชนบท และให้เก็บกิ่งมะกอกเทศ กิ่ง มะกอกป่า กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบปาล์ม และ กิ่งไม้จากต้นอื่นๆที่ให้มีเงา เพื่อเอามาสร้าง เพิงชั่วคราว เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในกฎ บัญญัติ”

๑๖ ดังนั้น ประชาชนจึงออกไปเอากิ่ง ไม้ เหล่า นั้นกลับ มา และสร้างเพิงชั่วคราวให้ กับตัวเอง มีทั้งสร้างไว้บนดาดฟ้าบ้าน และ ที่ลานบ้านของตัวเอง รวมทั้งที่ลานวิหาร ของพระเจ้า และที่ลานเมืองใกล้ๆประตู นำ และสร้างไว้ที่ลานเมืองของประตูเอ ฟา อิม ๑๗ คนทั้งกลุ่มที่กลับมาจากการเป็นเชลย ได้ สร้างเพิงชั่วคราวและอยู่ในเพิงเหล่านั้น คน อิสราเอลไม่ได้ทำอย่างนี้เลย ตั้งแต่สมัยของ เยชูอา ลูกชายของนูน จนกระทั่งถึงวันนี้ และพวกเขาที่มีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง

๑๘ ดังนั้น ตั้งแต่วันแรกของเทศกาลจนถึง วันสุดท้าย เอส ราได้อ่านหนังสือกฎ บัญญัติ ของพระเจ้าทุก วัน พวกเขาเฉลิมฉลอง เทศกาลเป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดก็ เป็นวันชุมนุมพิเศษตามที่กฎบัญญัติบอกไว้

ประชาชนอิสราเอลสารภาพบาป

๑๙ ในวันนี้ยี่สิบสี่ของเดือนนี้ ประชาชน ชาวอิสราเอลมารวม ตัวกันเพื่ออด อาหาร พวกเขาใส่ชุดผ้ากระสอบ และเอาดิน โรยหัวของพวกเขา ๒ บรรดา ลูก หลานของ อิสราเอล ได้แยกตัว เองออก มาจากคนต่าง ชาดทั้ง ปวง พวกเขา ยืนและสารภาพบาป ของพวกเขา รวมทั้งสารภาพความชั่ว ชั่วที่ บรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำไป ๓ พวกเขา ยืนในที่ของตน และฟังคน อ่านหนังสือกฎ บัญญัติของพระเจ้าของพวกเขา เขาเป็นเวลา สามชั่วโมง และอีกสามชั่วโมง พวกเขาใช้ สารภาพและนมัสการพระ ยะห์เวห์พระเจ้า ของพวกเขา

๔ แล้วเยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ บุ นนี เซเรบียาห์ บานี และเคนานี ต่างก็ยืนอยู่ บนบันไดสำหรับพวกเขา และ พวกเขา ร้อง ด้วยเสียงดังต่อพระยะห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ๕ แล้วเลวีพวกนี้ คือเยชูอา ชัดมีเอล บานี

ฮาซับเนยาห์ เซเรบียาห์ โฮติยาห์ เซบานียาห์ และเปธาฮียาห์ ได้พูดขึ้นว่า “ลุก ขึ้น และ สรรเสริญพระ ยะห์เวห์พระเจ้าของพวก ท่าน เกิด

ข้าแต่พระยะห์เวห์ พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ได้ รับการเชิดชูตลอดชั่ว นิรันดร์ ถึงชั่วนิรันดร์

ขอ ให้พวก เขาเชิดชูชื่ออันยิ่งใหญ่ของ พระองค์

ซึ่งได้ รับการยกย่องเหนือคำ เชิดชูและคำ สรรเสริญทั้งปวง

๖ พระองค์เป็นพระเจ้า

ข้า แต่พระ ยะห์เวห์ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ เป็นพระเจ้า

พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สวรรค์ชั้นสูงสุด และดวงดาวทั้ง ลิ่นใน ท้องฟ้า

พระองค์สร้างโลกและทุกสิ่งบนโลก

พระองค์สร้างทะเลและทุก อย่างที่อยู่ใน ทะเล

พระองค์ให้ชีวิตกับทุกสิ่ง

และพวกดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้า นมัสการพระองค์

๗ พระองค์คือพระยะห์เวห์

พระเจ้าผู้เลือกอับราม

และนำตัว เขาออกมาจากเมืองเอ อร์แห่ง ประเทศเคลเดีย

และตั้งชื่อให้เขาว่าอับราฮัม *

๘ พระองค์เห็นว่าเขามีจิตใจซื่อสัตย์ต่อ

พระองค์

ดังนั้นพระองค์จึงทำข้อตกลงกับเขา

ที่จะยกแผ่นดินของคนเหล่านี้ให้กับลูกหลาน ของเขา

คือแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอา โมไรต์ คนเปอร์เซียคนเยบุส และคนเกอร์ กาชี

พระองค์ได้ทำตามคำพูดของพระองค์

เพราะพระองค์นั้นซื่อสัตย์

๙ พระองค์ได้เห็นถึงความทุกข์ ทรมานของ บรรพบุรุษของพวกเขาในอียิปต์

และพระองค์ได้ยื่นเสียงร้องให้ ช่วยของพวกเขา ที่ทะเลต้นอ้อ †

* ๙:๗ อับราฮัม แปลว่า “พ่อของคนจำนวนมาก”

† ๙:๙ ทะเลต้นอ้อ สำเนาแปลกรีกโบราณเขียนว่าทะเลแดง

๑๐ พระองค์ได้แสดงปรากฏการณ์ต่างๆและ
 สิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ
 เพื่อต่อต้านฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ และ
 ต่อต้านพวกข้าราชการทง ลิน และ
 ประชาชนบนแผ่นดินของกษัตริย์
 ฟาโรห์
 เพราะพระองค์รู้ว่าพวก เขาได้ข่มเหง
 บรรพบุรุษของพวกเรา
 พระองค์ก็เลยมีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงทุก
 วันนี่
 ๑๑ พระองค์ได้แยกทะเลออกต่อหน้าพวกเขา
 และพวกเขาเดินผ่านทะเลไปบนพื้นแห้ง
 แต่พระองค์ได้โยนพวกที่ไล่ ตามพวก เขาลง
 ทะเลลึก
 เหมือนก้อน หินที่ถูกโยนลงไป ในทะเลที่ปั่น
 ป่วน
 ๑๒ พระองค์ได้นำทางพวก เขาด้วยเสา เมฆ
 ในตอนกลาง วันและด้วยเสา ไฟในตอน
 กลางคืน
 เพื่อส่องทางให้พวก เขาเดินไปในทางที่พวก
 เขาควรไป
 ๑๓ พระองค์ลงมาอยู่บนภูเขาซีนาย
 และพูดกับพวกเขาจากสวรรค์
 และได้มอบกฎ ระเบียบที่ถูก ต้องและกฎ
 บัญญัติที่แท้จริง
 รวมทั้งพวกบัญญัติและคำสั่งต่างๆที่ดีให้กับ
 พวกเขา
 ๑๔ และพระองค์ได้บอกให้พวก เขา รู้เกี่ยวกับ
 วันหยุดอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 และพระองค์ให้คำสั่งต่างๆ กฎ ระเบียบ และ
 บัญญัติกับพวกเขา ผ่านทางโมเสส ผู้รับ
 ใช้ของพระองค์
 ๑๕ ในยามที่พวกเขาหิว พระองค์ให้อาหารกับ
 พวกเขาจากสวรรค์
 ในยามที่พวกเขากระหาย พระองค์ให้น้ำไหล
 ออกจากหินมาให้พวกเขาดื่ม
 พระองค์บอกให้พวก เขาไปยึดเอาแผ่นดินที่
 พระองค์ได้สัญญาว่าจะมอบให้กับพวก
 เขา
 ๑๖ แต่พวกบรรพบุรุษของพวก เราทำตัวเย่อ
 หยิ่งจองหองและหัวแข็งตื้อตัน
 พวกเขาไม่ยอมฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์
 ๑๗ พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังและพวกเขาไม่ได้
 จดจำ
 ถึงการ อัจศจรรย์ต่างๆของพระองค์ที่พระองค์
 ได้ทำไปท่ามกลางพวกเขา

แต่พวกเขากลับหัว แข็งตื้อตันและได้แต่งตั้ง
 หัวหน้าขึ้นมา
 เพื่อนำพวกเขากลับไปเป็นทาสในอียิปต์อีก
 แต่พระองค์เป็นพระเจ้าที่ให้อภัย มีใจเมตตา
 และกรุณา มีความอดทนและมีความรัก
 อ่อนน้อม
 ดังนั้นพระองค์จึงไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา
 ๑๘ ถึง แม้พวกบรรพบุรุษของพวก เราจะหลอ
 โลหะขโมยลูกวัวขึ้นมาสำหรับพวกเขาเอง
 และบอกว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเจ้าที่นำเจ้า
 ออกมาจากอียิปต์’
 ถึงแม้การกระทำนั้นจะดูหมิ่นพระองค์อย่างยิ่ง
 ๑๙ แต่พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตา
 กรุณา
 พระองค์ก็เลยไม่ได้ทอด ทิ้งพวก เขาไว้ใน
 ทะเลทราย
 เสาเมฆไม่ได้หยุดนำทางพวกเขาในการเดิน
 ทางตอนกลาง วันและเสา ไฟในตอน
 กลางคืน
 ก็ไม่ได้หยุดส่อง แสงให้กับพวก เขาในทางที่
 พวกเขาควรจะไป
 ๒๐ พระองค์ได้ให้พระ วิญญาณอัน ดีของ
 พระองค์เพื่อสอนพวกเขา
 พระองค์ไม่ได้เอาอาหารทิพย์ ไปจากปาก
 ของพวกเขา
 และพระองค์ได้ให้น้ำเพื่อดับกระหายกับพวก
 เขา
 ๒๑ พระองค์ดูแลพวก เขาเป็นเวลาสี่ สิบปีใน
 ทะเลทราย
 โดยที่พวกเขาไม่ขาดอะไรเลย
 เสื้อผ้าของพวกเขาก็ไม่ฉีกขาด และเท้าของ
 เขาก็ไม่บวม
 ๒๒ พระองค์มอบอาณาจักรต่างๆและชนชาติ
 ต่างๆให้กับพวกเขา
 พระองค์ได้ให้แผ่นดิน เหล่านี้กลายเป็นแนว
 ชายแดนให้กับพวกเขา
 พวกเขาได้ยึด ครองแผ่นดินของกษัตริย์ลิ
 โทนแห่งเมืองเฮซโบน
 และแผ่นดิน ของกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบา
 ชาน
 ๒๓ พระองค์ทำให้พวกเขามีลูกหลานมากมาย
 มหาศาลเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า
 พระองค์นำพวกเขาไปยังแผ่นดิน ที่พระองค์
 บอกบรรพบุรุษของพวกเขานำเข้าไปยัง
 ครอง

๒๔ ดังนั้น พวกลูกหลานของพวกเขาจึงเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น และพระองค์ได้ปราบพวกเขาคา นา อันที่อาศัยอยู่เดิมให้พ่ายแพ้ไป และให้พวกเขาคา นา อันตกอยู่ในกำมือของบรรพบุรุษของพวกเขา เรา รวมถึงพวกกษัตริย์ และประชาชนของแผ่นดินนั้น พวกบรรพบุรุษของเรา เราสามารถจัดการกับพวกเขาได้ตามใจชอบ

๒๕ พวกเขายึดเมืองที่มีป้อมปราการและแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ พวกเขายึดบ้านต่างๆที่เต็มไปด้วยของดีที่มีทั้งบ่อน้ำที่ขุดไว้แล้ว ไร่ อุ่น ต้นมะกอกและต้นผลไม้มากมาย พวกเขากินกันจนอิมแป้และอ้วนท้วน และพวกเขาต่างก็มีความสุขในความดีงามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

๒๖ แต่พวกเขากลับไม่เชื่อฟัง และกบฏต่อพระองค์ และโยนบัญญัติของพระองค์ทิ้งไป นอกจากนั้นพวกเขาฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์ที่ได้ตักเตือนพวกเขาให้กลับมาหาพระองค์ พวกเขาได้ดูหมิ่นพระองค์อย่างใหญ่หลวง

๒๗ ดังนั้นพระองค์จึงมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือพวกศัตรู และศัตรูพวกนั้น ได้ข่มเหงพวกเขาอย่างทารุณโหดร้าย ในยามที่พวกเขาทุกข์ยาก พวกเขาต่างร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และพระองค์ได้ยื่นเสียงพวกเขาจากสวรรค์ พระองค์ก็ส่งผู้กู้ชาติมาช่วยพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรู

เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา

๒๘ แต่พื้นที่ที่พวกเขาได้ รับการปลดปล่อยจากพวกศัตรู พวกเขาก็ได้ทำในสิ่งที่พระองค์ถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายอีก

ดังนั้นพระองค์จึงปล่อยให้พวกเขาตกไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรูอีก แล้วพวกเขา ศัตรูเหล่านี้ ก็ได้ปกครองเหนือพวกเขา แต่แล้วเมื่อพวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

พระองค์ก็ได้ยื่นพวกเขาจากสวรรค์แล้วช่วยกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา

๒๙ พระองค์เตือนพวกเขา เพื่อให้พวกเขา กลับมาหาคำสอนของพระองค์ แต่พวกเขา กลับเยอหยิ่งจองหองและไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์ พวกเขาทำบาปต่อกฎของพระองค์ซึ่งเป็นกฎที่นำชีวิตมาให้กับคนที่รักษากฎเหล่านั้น

พวกเขาอีกให้ลอยอย่างต้อวันและหัวแข็งตื้อตึง และไม่ยอมฟัง

๓๐ พระองค์อดทนกับพวกเขาอยู่หลายปี และพระองค์ได้เตือนพวกเขา ด้วย พระวิญญูณผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระองค์

แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมฟัง จนในที่สุดพระองค์ได้มอบพวกเขาให้กับพวกชนชาติต่างๆ

๓๑ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม พระองค์ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาากรุณา พระองค์ไม่ได้ทำลายพวกเขาอย่างสิ้นซาก และไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระคุณและความเมตตาากรุณา

๓๒ ข้า แต่พระเจ้าของเรา พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ผู้มีฤทธิ์อำนาจและน่าเกรงขาม พระองค์รักษาคำมั่นสัญญาด้วยความรักอันสัตย์ซื่อ

ขอพระองค์อย่าได้ถือว่าความทุกข์ยากทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับพวกเรา ตั้งแต่สมัยของกษัตริย์อัสซีเรียจนถึงตอนนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเลย

คือ ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับพวกกษัตริย์ของเรา กับพวกผู้นำเรา กับเหล่า นักบวชของเรา กับคนเหล่านี้ นั่นที่พูดแทนพระองค์ให้ กับเรา กับพวกบรรพบุรุษของเรา และกับประชาชนทุกคนของพระองค์

๓๓ ทุก สิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้น พระองค์ทำอย่างยุติธรรมแล้ว พระองค์ทำในสิ่งที่ซื่อสัตย์ ในขณะที่พวกเรา ทำแต่ความผิด

๓๘ พวกกษัตริย์ พวกผู้นำ พวกนักบวช และ พวกบรรพบุรุษของเรา ไม่ได้รักษากฎ บัญญัติของพระองค์

พวก เขาไม่ใส่ใจกับคำ สั่งต่างๆและคำ ตักเตือนที่พระองค์ให้กับพวกเขา

๓๙ แม้แต่ตอนที่พวกเขาอยู่ในอาณาจักรของ พวก เขาเอง และมีความสุข สุขกับความ เจริญรุ่งเรืองอันยิ่งใหญ่ และแผ่นดินอัน กว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ที่พระองค์มอบ ให้กับพวกเขา

พวก เขาก็ไม่ได้รับ ใช้พระองค์และไม่ได้หัน ไปจากการกระ ะ ทำอันชั่ว ร้ายของพวกเขา

๔๐ ดูสิ วันนี้พวกเราได้ตกเป็นทาส พระองค์ได้ยกแผ่นดินนี้ให้กับบรรพบุรุษของ พวกเรา

เพื่อพวก เขาจะ ได้กินผล ไม้และสิ่ง ดิจจาก แผ่นดินนี้

แต่พวกเรากลับตกเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินนี้

๔๑ แล้วผลผลิตมากมายของแผ่นดินนี้ ตอน นี้ได้ตกไปเป็นของพวกกษัตริย์ที่ พระองค์ได้ตั้ง ไว้เหนือเราเนื่องจากบาป ที่เราทำ

พวก เขาใช้อำนาจเหนือเราและฝูง สัตว์ของ เราตามความพอใจของพวกเรา

ในขณะที่เราต้องทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง

๔๒ แต่ถึง แม้ว่าเราจะเจอกับเรื่องทั้งหมด นี้ เราก็กำลังทำสัญญาอันมั่นคงกับ พระองค์

และบันทึกไว้ แล้วให้พวกผู้นำ พวกชาว เลวีและพวกนักบวชของ เราลงชื่อและ ประทับตรา *ของพวกเราไว้*

๑ ในสัญญาซึ่งประทับตราไว้ มีชื่อ

๑๐ เน หะ มี ยาห์เจ้า เมืองที่เป็นลูกชาย ของฮาคาลิยาห์ พร้อมด้วยเศเดคียาห์ ๒ เส ไรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมียาห์ ๓ ปาซเฮอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ ๔ ฮัทซัซ เซบานิยาห์ มัลลูด ๕ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์ ๖ ดาเนียล กินเนโธน บารุค ๗ เมซูลลาม อาบียูห์ มียู มิน ๘ มาอาซียาห์ บิลกัย เซโมอาห์ ทั้งหมดนี้ เป็นรายชื่อของพวกนักบวช ที่มีอยู่ในสัญญา

๙ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของชาวเลวี ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ เยชูอาลูกชายของอาซันยาห์ บินนุย ผู้สืบเชื้อสายจาก เสนาตัต ชัดมีเอล ๑๐ และเพื่อนร่วมงานของพวกเขา คือ เซบานิ ยาห์ ไฮตียาห์ เคลิทา เปไลยาห์ ฮานัน ๑๑ มิคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์ ๑๒ ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซ บานิยาห์ ๑๓ ไฮตียาห์ บานี เบนินู ๑๔ ต่อไปนี้ เป็นรายชื่อของพวกผู้นำประชาชน ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลาม ศัทธู บานี ๑๕ มูเนห์ อัสกาต เบมัย ๑๖ อาโดเนียห์ บิก วัย อาติน ๑๗ อาเออร์ เฮเซคิยาห์ อัสซุร์ ๑๘ ไฮ ตียาห์ ฮาซุม เบไซ ๑๙ ฮาริฟ อานาโธท เนมัย ๒๐ มักปีอาซ เมซูลลาม เฮซึร์ ๒๑ เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา ๒๒ เปลาทียาห์ ฮานัน อานา ยาห์ ๒๓ โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซูป ๒๔ ฮัลโล เชช บิลหา โซเบก ๒๕ เรอูม ฮาซันนาห์ มาอา เสอาห์ ๒๖ อาฮีอาห์ ฮานัน ฮานัน ๒๗ มัลลูด ฮา रि ม บาอานาห์

๒๘ ส่วนประชาชนที่เหลือ รวมทั้งพวก นักบวช พวกชาวเลวี พวกคนเฝ้าประตู เหน่านักร้อม พวกคนรับใช้ประจำวิหาร รวมทั้งพวกภรรยาและลูกชายลูกสาวของพวกเขา คือทุก คนที่โตพอที่จะรู้ เรื่อง ได้แยก ตัวออกจากชนต่าง ชาติที่อยู่ตามดิน แดน รอบข้าง เพื่อมาติด สนธิกับกฎของพระเจ้า

๒๙ พวก เขาต่างสาบานร่วมกันกับญาติพี่น้อง และพวกผู้นำของพวกเขา และพวกเขายอม ถูกสาปแช่งถ้าไม่ทำตามคำสาบาน พวก เขาสาบานว่าจะทำตามกฎบัญญัติของพระเจ้า ที่ ผ่านมาทางโมเสสผู้รับ ใช้ของพระองค์ และ จะทำตามคำ สั่งต่างๆของพระ ยาห์เวห์องค์ เจ้าชีวิตของพวก เรา และทำตามกฎ และ บัญญัติของพระองค์

๓๐ เราสัญญาว่าจะไม่娶ลูกสาวของพวก เราให้ไปเป็นเมียคนต่าง ชาติในแผ่นดิน นี้ และเราจะไม่ยอมรับลูกสาวของพวก เขามา เป็นเมียของลูกชายของพวกเราด้วย

๓๑ ถ้าชน ต่าง ชาติในแผ่นดิน นี้ นำสินค้า หรือเมล็ดู ข้าวมาขายในวัน หยุดทางศาสนา เราจะไม่ซื้อจากพวก เขาในวัน หยุดทาง ศาสนาหรือในวันศักดิ์สิทธิ์ใดๆก็ตาม เรา

*๙:๓๘ **ประทับตรา** เป็นหินก้อนเล็กๆหรือเป็นวงแหวนที่มีรูปร่างพิเศษ ซึ่งใช้กดลงบนดิน เหนียวหรือขี้ผึ้งร้อน แล้วจะมีรอยประทับของเขาทิ้งไว้

จะไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตในปีที่เจ็ด * และจะยกเลิกร้างดินทุกอย่างในปีนั้น

^{๓๒} ในทุกๆ ปี เรายินดีที่จะให้เงินหนึ่งส่วนสามเซเชล * สำหรับการรับใช้ในวิหารของพระเจ้าของเรา ^{๓๓} เพื่อจ่ายสำหรับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ คือค่าขนมปังที่วางบนโต๊ะ ค่าเครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช ค่าเครื่องเผาบูชาประจำวัน ค่าเครื่องถวายบูชาในวันหยุดทางศาสนา ในเทศกาลวันพระจันทร์ใหม่ ^{๓๔} และในเทศกาลต่างๆ ที่กำหนดขึ้น และจ่ายสำหรับการถวายเครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ การถวายเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนอิสราเอล และจ่ายสำหรับงานทุกอย่างในวิหารของพระเจ้าของเรา

^{๓๕} พวกเรา ซึ่งหมายถึงพวกนักบวช พวกชาวเลวี และประชาชนทั้งหลาย ได้ทำการจับสลาก ^๑ เพื่อดูว่าครอบครัวไหนบ้างจะต้องหาไม้ ฟืนมาสำหรับเทศกาลไหนในแต่ละปี และหาไม้ ฟืนนั้นเข้า มาในวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อเอามาเผาเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ

^{๓๖} เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะ ต้องเอาผลผลิตแรกของแผ่นดิน และผลผลิตแรกจากต้นผลไม้ทุกชนิด มายังวิหารของพระเจ้าเป็นประจำทุกปี

^{๓๗} ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะเอาบุตรชายคนแรก และสัตว์ เลี้ยงตัว แรกจากฝูงของเรา รวมทั้งลูกของแพะแกะตัวแรก มายังวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อมอบให้พวกนักบวช ที่รับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้าของเรา

^{๓๘} นอกจากนี้ เราจะนำแบ่ง สาลีนิ่มที่หวดแล้วส่วนแรก ผลไม้จากทุกต้น เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันของพวกเรา มาให้พวกนักบวชเพื่อเอาไปเก็บไว้ในห้องเก็บ ของในวิหารของพระเจ้าของเรา เราจะนำผลผลิต

หนึ่งในสิบส่วนมาให้พวกเขาชาวเลวี พวกเขาเลวีเป็นผู้เก็บรวบรวมหนึ่งในสิบ ส่วน จากทุกหมู่บ้านที่ทำสวนทำไร่ ^{๓๙} และนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนจะต้องอยู่กับพวกเขาเลวี ในขณะที่พวกเขาเก็บรวบรวมหนึ่งในสิบ ส่วนของผลผลิต และพวกเขาเลวีจะนำส่วนของที่เก็บได้เหล่านั้น มาไว้ยังพวกห้องเก็บของในวิหารของพระเจ้า ^{๔๐} เพราะ ประชาชนชาวอิสราเอล และพวกเขาเลวี จะต้องนำของที่ถวายนี้ คือ เมล็ดข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมาไว้ยังพวกห้องเก็บ ของ และเป็นสถานที่อยู่ของพวกนักบวชที่อยู่ เหวร รวมทั้งพวกคนเฝ้าประตู และพวกนักร้อง

“พวก เราจะไม่ละเลยวิหารของพระเจ้าของเรา”

คนใหม่ย้ายไปอยู่เยรูซาเล็ม

๑๑

^๑ พวกผู้นำของประชาชน พวกกันเข้า ไปอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ส่วนประชาชนที่เหลือก็จับสลากกัน เพื่อเลือกเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของประชาชนมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเมืองอันศักดิ์สิทธิ์ ส่วนเก้า สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็ให้ไปอยู่ตามเมืองอื่นๆ ^๒ ประชาชนต่างพากันอวยพรคนเหล่านั้นที่สมัครใจมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

^๓ คนเหล่านี้ นีคือพวกผู้นำของมณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม (พวกอิสราเอลบางคน พวกนักบวช พวกคนเลวี พวกคนรับใช้ในวิหาร และพวกลูกหลานของคนรับใช้ของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็พากันอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ของแคว้นยูดาห์ พวกเขาอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในเมืองของตน ^๔ มีบาง คนจากครอบครัวของยูดาห์ และของเบนยามิน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม) พวกลูกหลานของยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

* ๑๐:๓๑ ปีที่เจ็ด ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ อพยพ ๒๓:๑๐, ๑๑
 † ๑๐:๓๒ หนึ่งส่วนสามเซเชล คงเป็นเหรียญเงินที่ใช้กันในสมัยนั้น หนึ่งเซเชลเท่ากับประมาณสิบเอ็ดกรัมครึ่ง
 ‡ ๑๐:๓๓ วันพระจันทร์ใหม่ หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันแรกของเดือน จะมีการประชุมพิเศษเพื่อนมัสการพระเจ้าในวันนั้น
 § ๑๐:๓๔ จับสลาก คือการใช้ไม้ หิน หรือกระดูก เพื่อช่วยในการตัดสินใจ เหมือนกับการโยนลูกเต๋า

มีดังต่อไปนี้คือ อา ซา ยาห์ ลูกชายของอูสซึซียาห์ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของอามาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของเซฟาที ยาห์ ที่เป็นลูกชายของมาหะลาเลล ที่เป็นคนหนึ่งของพวกเขา หลานของเปเรศ ^๔ และมาอาเสอาห์ ลูกชายของบารุค ที่เป็นลูกชายของคลไฮเซห์ ที่เป็นลูกชายของฮาซายาห์ ที่เป็นลูกชายของอาดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโยยาริบ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของซิโลห์ ^๖ พวกเขาหลานของเปเรศ ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีทั้งหมดสี่ร้อยหกสิบแปดคน ล้วนแต่เป็นผู้กล้าหาญ

^๗ พวกเขาหลานของเบน ยา มินที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้ คือ สัลลู ลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของโยเอด ที่เป็นลูกชายของเปดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโคลายาห์ ที่เป็นลูกชายของมาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอิธิเอล ที่เป็นลูกชายของเยซายาห์ ^๘ และต่อจากเขาไปมีกับบัย และสลัลย รวมกันทั้งหมดมีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน ^๙ โยเอล ลูกชายของคิควี ได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองพวกเขา ส่วนยูดาห์ ลูกชายของหัสเสนาอาห์ เป็นรองผู้บัญชาการของเมือง

^{๑๐} พวกนักบวชที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้คือ เยดายาห์ลูกชายของโยยาริบยาคีน ^{๑๑} และเสโรอาห์ผู้ควบคุมดูแลวิหารของพระเจ้า เขาเป็นลูกชายฮิลคิยาห์ ที่เป็นลูกชายเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายศาโดก ที่เป็นลูกชายเมราโยท ที่เป็นลูกชายอาหิทูป ^{๑๒} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานทั้งหมดของพวกเขา เขาก็ทำงานอยู่ในวิหาร มีจำนวนแปดร้อยยี่สิบสองคน นอกจากนี้ยังมีอาดา ยาห์ ลูกชายเยโรธัม ที่เป็นลูกชายเปโลยาห์ ที่เป็นลูกชายอัมซึ ที่เป็นลูกชายเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายปาซุเฮอร์ ที่เป็นลูกชายมัลคิยาห์ ^{๑๓} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว มีสองร้อยสี่สิบสองคน และยังมีมาฆัสยัยลูกชายของอาซาเรล ที่เป็นลูกชายอัครซัย ที่เป็นลูกชายเมซิลเลโมท ที่เป็นลูกชายอิมเม

อร์ ^{๑๔} รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นนักบวชเก่งกล้า มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน มีเจ้าหน้าที่ปกครองเหนือพวกเขา คือศับดีเอล ลูกชายของฮักเกโดลิม

^{๑๕} พวกเขาชาวเลวีที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังนี้ คือ เซไมอาห์ ลูกชายของหัสซูป ที่เป็นลูกชายอัสริคัม ที่เป็นลูกชายฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายบุนนี ^{๑๖} รวมทั้งซับบะธัยกับโยซาบาด ผู้นำสองคนของชาวเลวี สองคน นี้ดูแลงานด้านนอกของวิหารของพระเจ้า ^{๑๗} มัทธา นิยาห์ ผู้เป็นหัวหน้านักร้อง เพลงขอบคุณ ในช่วงเวลาอธิษฐาน เขาเป็นลูกชายมีคา ที่เป็นลูกชายศับดี ที่เป็นลูกชายอาสาฟ และมีบิคุคิยาห์ เป็นรองหัวหน้าในหมู่เพื่อนร่วมงานของเขา และอับดา ลูกชายของซัมมูอา ที่เป็นลูกชายของกอลาล ที่เป็นลูกชายของเยดูธัน ^{๑๘} ดังนั้นมีพวกเขาชาวเลวีที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เมืองศักดิ์สิทธิ์ทั้ง สิบสอง ร้อยแปดสิบสี่คน

^{๑๙} พวกเขาคนเฝ้าประตู ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

มีดังต่อไปนี้คือ อักซูป ทัลโมน และเพื่อนร่วมงานที่เฝ้าประตูของพวกเขา เขามีจำนวนหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

^{๒๐} ส่วนชาวอิสราเอลที่เหลือ พวกนักบวชที่เหลือ และพวกเขาชาวเลวีที่เหลือนั้น ก็ได้ไปอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของแคว้นยูดาห์ พวกเขาต่างก็ไปอยู่ในที่ดินของบรรพบุรุษของตน ^{๒๑} พวกเขาคนรับใช้ในวิหาร อาศัยอยู่บนเนินเขาโอเฟล โดยมีศึหะและกิชปาเป็นผู้ดูแลพวกเขาคนรับใช้ในวิหารเหล่านั้น

^{๒๒} หัวหน้าของพวกเขาชาวเลวีในเยรูซาเล็มคืออูสซึ ลูกชายบานี ที่เป็นลูกชายของฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายมัทธานิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคา ที่เป็นคนหนึ่งของพวกเขาหลานของอาสาฟ ที่เป็นพวกนักร้อง ที่มีหน้าที่ร้องเพลงรับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้า ^{๒๓} พวกนักร้องนี้ รับคำสั่งจากกษัตริย์ กษัตริย์จะบอกพวกเขาว่าให้ทำอะไรบ้างในแต่ละวัน ^{๒๔} เปธาหิยาห์ เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน เขาเป็นลูกชายเมเซซาเบล ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของเศราห์ ที่เป็นลูกชายของยูดาห์

หมู่บ้านรอบเมืองเยรูซาเล็ม

๒๕ คนยูดาห์บ้าง คนไปอาศัยอยู่ตามหมู่บ้านและไร่นาต่างๆเหล่านี้ คือเมืองคริยา ทูอารมา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น เมืองดีโบนและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น และเมืองเยซุบ เซเอลและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น ๒๖ และเมืองเยซุอา ในเมืองโมลาตาห์ และในเมืองเบรเปเลต ๒๗ ในเมืองฮาซารซุอาล ในเมืองเบเออร์เซบา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ๒๘ ในเมืองศิกกลาก ในเมืองเมโคนาห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ๒๙ ในเมืองเอนิรมโมน ในเมืองโคราห์ ในเมืองยารมุต ๓๐ ในเมืองศานาอาห์ ในเมืองอตุลลุม และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ๓๑ ในเมืองลาซิกและตามไร่นาของเมืองนั้น ในเมืองอาเซคาห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น พวกเขาพากันตั้งถิ่นฐาน ตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบา ไปจนถึงหุบเขาอินโนม ๓๒ คนเบนยามิน บางคนก็ไปตั้งถิ่นฐานในเมืองเกบา ในเมืองมิคมาซ ในเมืองอัยยา ในเมืองเบรซูล และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านี้ ๓๓ ในเมืองอานาโทท ในเมืองโนบ ในเมืองอานานียาห์ ๓๔ ในเมืองฮาไซร์ ในเมืองรามา ในเมืองกิททาอิม ๓๕ ในเมืองฮาติด ในเมืองเศโบอิม ในเมืองเนบลัท ๓๖ ในเมืองโลด และในเมืองโอโน และในหุบเขาของบรรดาช่างฝีมือ ๓๗ บางกลุ่มของครอบครัวเลวีที่อยู่ในแคว้นยูดาห์ ได้รับมอบหมายให้ย้ายไปอยู่กับเผ่าเบนยามิน

พวกนักรบและพวกชาวเลวี

๑๒ * พวกนักรบ และพวกชาวเลวี ที่มาเมืองเยรูซาเล็ม พร้อมกับเศรูบาเบลลูกชายของเซอัสทีเอล กับเยซุอาคือเศโรอาห์ เยเรมียาห์ เอสรา ๒ อามาริยาห์ มัลลูล ฮัทธัซ ๓ เซคานียาห์ เรซุม เมเรโมท ๔ อิดโด กิเนธอย อาบิยาห์ ๕ มียามิน มาอาติยาห์ บิลกาห์ ๖ เซโมอาห์ โยยาริบ เยดาเยห์ ๗ สัลลู อาโมค ฮิลคียาห์ และเยดาเยห์

คนเหล่านี้คือพวกหัวหน้านักรบ และพี่น้องของพวกเขาในสมัยของเยซุอา ๘ พวกชาวเลวี ก็มี เยซุอา บินนอย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัทธาเนียห์ มัทธาเนียห์และเพื่อนร่วมงานของเขา มีหน้าที่จัดการเรื่องเพลงขอบอกแด่พระเจ้า ๙ เพื่อนร่วมงานของพวกเขาคือ บัคนูคิยาห์ และอุโนโน สองคนนี้อยู่ฝ่ายตรงข้ามพวกเขา ในช่วงที่รับใช้ด้วยเสียงเพลงอยู่นั้น ๑๐ เยซุอาเป็นพ่อของโยยาคิม โยยาคิมเป็นพ่อของเอลียาซิบ เอลียาซิบเป็นพ่อของโยยาดา ๑๑ และโยยาดาเป็นพ่อของโยนาธาน โยนาธานเป็นพ่อของยาดควา ๑๒ ในสมัยของโยยาคิม ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของหัวหน้าครอบครัวนักรบ คือ เมรายาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเศโรอาห์ ฮานันยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเยเรมียาห์ ๑๓ เมซูลลามเป็นหัวหน้าครอบครัวเอสรา เยโฮฮานันเป็นหัวหน้าครอบครัวอามาริยาห์ ๑๔ โยนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวมัลลูลคิโยเซฟ เป็นหัวหน้าครอบครัวเซคานียาห์ ๑๕ อัคนา เป็นหัวหน้าครอบครัวฮาริมเฮลคาย เป็นหัวหน้าครอบครัวเมราโยท ๑๖ เศคาริยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอิดโด เมซูลลาม เป็นหัวหน้าครอบครัวกินเนธอน ๑๗ ศิครี เป็นหัวหน้าครอบครัวอาบิยาห์ * เป็นหัวหน้าครอบครัวมียามิน บิลทัยเป็นหัวหน้าครอบครัวไมอิตยาห์ ๑๘ ชัมมูอา เป็นหัวหน้าครอบครัวบิลกาห์ เยโฮนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวเซโมอาห์ ๑๙ มัทเธนัย เป็นหัวหน้าครอบครัวโยยาริบ อูสซีเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยห์ ๒๐ คาลลัย เป็นหัวหน้าครอบครัวสัลลัย เอเบอร์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอาโมค ๒๑ ฮาซาบิยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวฮิลคียาห์ เนธันเอลเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยห์ ๒๒ ในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดควา ได้มีการบันทึกรายชื่อของพวกเขาหัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด ๒๓ แห่งเปอร์เซีย ได้มีการจดรายชื่อของพวกเขา ๒๔ รายชื่อของพวกเขา

* ๑๒:๑๗ ชื่อของหัวหน้าครอบครัวมียามินตกไปจากสำเนาต้นฉบับ เลยไม่รู้ว่ามีชื่ออะไร
 † ๑๒:๒๒, กษัตริย์ดาวิด เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ระหว่างปี ๕๒๒-๔๘๖ ก่อนพระเยซูมาเกิด "ปีที่สองของกษัตริย์ดาวิด" ก็คือ ปีที่ ๕๒๐ ก่อนพระเยซูมาเกิด เปอร์เซียก็คืออิหร่านในปัจจุบันนี้ พวกกษัตริย์เปอร์เซียปกครองยูดาห์ ระหว่างปี ๕๓๘-๓๓๑ ก่อนพระเยซูมาเกิด

หัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ได้จัดบันทึกไว้ในหนังสือมาจนถึงสมัยของโยฮานัน ลูกชายของเอลียาซิบ^{๒๔} พวกหัวหน้าของพวกชาวเลวีได้แก่ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ เยชูอา

บีน นูย ชัด มี เอล และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาที่ร้องสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า ตามคำสั่งของดาวิดคนของพระเจ้า และมีอีกกลุ่มหนึ่งร้องตอบกลับมาจากฝั่งตรงข้าม

^{๒๕}มีทธานิยาห์ บัคบุกิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซอบ เป็นยามเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ตามประตูทั้งหลายข้างๆ พวกห้องเก็บของ^{๒๖} คนเหล่านี้รับใช้อยู่ในสมัยของโยยาคิม ลูกชายเยชูอาที่เป็นลูกโยซาคัก และในสมัยที่เนหะมียาห์เป็นเจ้าเมืองและเอสราเป็นนักบวชและอาจารย์

พิธีมอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๗}เมื่อถึงเวลามอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาพากันค้นหาพวกชาวเลวีจากทั่วทุกหนแห่ง และพาพวกเขาไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเฉลิมฉลองพิธีมอบถวายกำแพงด้วยความยินดี มีคณะนักร้องขับร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า และมีการร้องเพลงด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเล็ก

^{๒๘}พวกเขาได้ไปรวบรวมพวกนักร้องมาจากมณฑลรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม และจากหมู่บ้านต่างๆของเมืองเนโทฟาห์^{๒๙} เมืองเบธกิลกาล และจากทุ่งนาเกบา และอัสมาเวท เนื่องจากพวกนักร้องได้สร้างหมู่บ้านของตนขึ้นล้อมรอบเมืองเยรูซาเล็ม

^{๓๐}บรรดานักบวชและพวกชาวเลวีต่างชำระตนให้บริสุทธิ์ และชำระประชาชน รวมทั้งประตูและกำแพงเมืองให้บริสุทธิ์

^{๓๑}จากนั้น ผมจึงนำพวกหัวหน้าของยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพงเมือง และแต่งตั้งคณะนักร้องใหญ่ขึ้นสองกลุ่ม ไว้ร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า นักร้องกลุ่มแรกไปทางขวาของกำแพงไปจนถึงประตูกองขยะ^{๓๒} ถัดจากพวกเขาไปคือโฮซาياهو และพวกหัวหน้ายูดาห์ ครึ่งหนึ่ง^{๓๓} รวมทั้งอาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม^{๓๔} ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์

และเยเรมียาห์^{๓๕} และมีพวกนักบวชบางคนที่มีแตร รวมทั้งมีเศคาริยาห์ ลูกชายโยนาธาน ที่เป็นลูกชายเซไมอาห์ ที่เป็นลูกชายมีทธานิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคายาห์ ที่เป็นลูกชายศักเกอร์ ที่เป็นลูกชายอาสาไฟ^{๓๖} รวมทั้งพวกญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซารเอล มีลาลัย กิลลัย มาอัย เบนันเอล ยูดาห์ และฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า เอสราผู้เป็นอาจารย์เดินนำหน้าพวกเขา^{๓๗} พวกเขาเดินไปจนถึงประตูน้ำพุ แล้วพวกเขาเดินตรงขึ้นบันไดของเมืองดาวิด ผ่านทางบันไดที่ขึ้นไปบนกำแพงเมือง ผ่านวังของดาวิด ไปถึงประตูน้ำที่อยู่ทางทิศตะวันออก

^{๓๘}คณะนักร้องกลุ่มที่สองที่ร้องขอบคุณพระเจ้า เดินไปทางซ้าย และพบกับอีกครึ่งหนึ่งของพวกผู้นำประชาชน ได้เดินตามพวกเขาไปบนกำแพง ผ่านหอคอยเตาอบ ไปจนถึงกำแพงกว้าง^{๓๙} ผ่านประตูเอฟราอิม และประตูเมืองเกา^{๔๐} ประตูปลา หอคอยฮานันเอล หอคอยร้อยพล จนถึงประตูแกะ และมาหยุดที่ประตูยาม^{๔๑} นักร้องขอบคุณพระเจ้าทั้งสองกลุ่มยืนประจำที่ในวิหารของพระเจ้า เช่นเดียวกับผมและเจ้าหน้าทีครึ่งหนึ่งที่อยู่กับผม^{๔๒} นักบวชที่มีแตร คือเอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลิโอเอเนย เศคาริยาห์ และฮานันยาห์^{๔๓} และมีนักบวชชื่อมาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอลเออาซาร์ อูสซีย์ เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์

บรรดานักร้องต่างร้องเพลง มีอิสราياهو เป็นหัวหน้าพวกเขา^{๔๔} ในวันนั้น พวกเขาพากันถวายเครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ด้วยความยินดี เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขา มีความสุขสนุกสนานรื่นเริงยิ่งนัก พวกผู้หญิงและเด็กต่างก็พากันรื่นเริงด้วยเสียงรื่นเริงในเยรูซาเล็มนี้^{๔๕} ได้ยินไปไกล

^{๔๔}ในช่วงนั้น พวกเขาได้เลือกผู้ชายบางคนขึ้นมาเพื่อดูแลพวกห้องเก็บของ ที่เอาไว้เก็บของถวาย เก็บพวกผลผลิตแรกของปีเก็บของที่ดินเอามาถวายจากสิบเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตของเขา ผู้ชายพวกนี้จะต้องเก็บรวบรวมผลผลิตจากพวกไร่ นาที่เป็นของ

^{๑๒:๓๗} เมืองดาวิด คือบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเยรูซาเล็ม และแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม

^{๑๒:๓๙} ประตูเมืองเกา หรืออาจจะแปลได้ว่า “ประตูมัสเนย์”

เมือง ตามที่กฎของโมเสสได้กำหนดไว้ให้ประชาชนเอามาให้กับพวกนักบวช และพวกเลวี คนยูดาห์พอใจกับพวกนักบวชและพวกเลวีเหล่านี้ที่รับใช้อยู่ต่อ หน้าพระ ยาค์เวห์^{๔๔} พวกนักบวชและพวกเลวี ทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าของพวก เขา และทำพิธีชำระต่างๆ ส่วนพวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตูก็ ทำหน้าที่ของตนตามคำสั่งของดาวิดและซาโลมอนผู้เป็นลูกชายเขา^{๔๕} นานมาแล้ว ในสมัยของดาวิด และอาสาฟ พวกเขามีคณะผู้นำนัก ร้อง และผู้นำสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า

^{๔๖}ตั้ง นั้นในสมัยของเศรบบาเบล และในสมัยของเนหะมียาห์ คนอิสราเอลทั้งหมด จึงได้แบ่งอาหารส่วน หนึ่งให้กับพวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตูตามความต้องการในแต่ละวัน พวกเขายังแบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่วรรณนาเลวี และพวกชาวเลวีก็ได้แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่วรรณนาเลวี

คำสั่งสุดท้ายของเนหะมียาห์

๑๓ ในวันนั้นพวกเขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง พวกเขาพบข้อความซึ่งเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับเข้าในที่ประชุมเพื่อนมัสการพระเจ้า^๑ เพราะชาวอัมโมนและชาวโมอับไม่ได้ให้ขนมปังและน้ำกับชาวอิสราเอล แต่กลับจ้างบา ลา อัมมาสาป แข่งพวกอิสราเอล แต่พระเจ้าได้เปลี่ยนคำสาป แข่งเป็นคำอวยพร^๒ เมื่อประชาชนได้ยินกฎบัญญัติ พวก เขาก็แยกคนต่างชาติออกจากคนอิสราเอล

^๓ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบผู้เป็นนักบวช มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลห้องต่างๆในวิหารของพระเจ้า เขาได้แต่งงานกับญาติของโทบีอาห์ชาวอัมโมน^๔ เอลียาซิบได้ยกห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้กับโทบีอาห์ ซึ่งเป็นห้องที่มีไว้เพื่อเก็บเครื่องถ้วยจากเมลีตพีช เครื่องหอม เครื่องใช้ต่างๆของวิหาร และใช้เก็บลิบ

เปอร์เซ็นต์ของเมลีตพีช ของเหล้าองุ่นใหม่ และของน้ำมัน สำหรับพวกชาวเลวี พวกนัก ร้อง และพวกยามเฝ้าประตู และเอาไว้เก็บของทีคนนำมาถวายให้กับพวกนักบวชด้วย ตามที่บัญญัติของโมเสสสั่งไว้

^๕ตอนที่เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ผมไม่ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เนื่องจากผมได้กลับไปหา กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งบาบิโลน ซึ่งตรงกับปีที่สามสิบ สองที่พระองค์ขึ้นครองราชย์^๖ แต่ต่อมา ผมได้ขออนุญาตกษัตริย์^๗ และกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ผมได้รู้ถึงสิ่งที่เอลียาซิบผู้ชั่วร้ายได้ทำให้โทบีอาห์ นั่นคือ เขาได้ยกห้องๆหนึ่งในวิหารของพระเจ้าให้กับโทบีอาห์^๘ ผมถือว่ามันเป็นเรื่องชั่วร้ายมาก ดังนั้น ผมจึงโยนข้าวของของโทบีอาห์ออกไปนอกห้อง^๙ แล้วผมสั่งให้ชำระห้องให้บริสุทธิ์ และเอาเครื่องใช้ต่างๆของวิหารของพระเจ้า รวมทั้งเครื่องบูชาจากเมลีตพีช และเครื่องหอม กลับไปไว้ในห้องนั้นอย่างเดิม

^{๑๐}ผมยังได้รับ รู้อีกว่า พวกชาวเลวีไม่ได้รับส่วนแบ่งของพวกเขา ดังนั้นพวกชาวเลวี และพวกนัก ร้องที่ทำหน้าที่รับ ใช้อยู่ในวิหาร จึงกลับไปเยี่ยมไร่ นาของ ตน^{๑๑} ผมต่อว่าพวก เจ้า หน้าที่ว่า “ทุกวิหารของพระเจ้าถึงได้ถูกละเลยอย่าง นี้” แล้วผมจึงรวบรวมพวกชาวเลวี และพวกนัก ร้องกลับไปยืนอยู่ประจำที่ของพวก เขา^{๑๒} จาก นั้นพวกคนยูดาห์ทั้งหมดจึงนำลิบเปอร์เซ็นต์ของเมลีตพีช ลิบเปอร์เซ็นต์ของเหล้าองุ่นใหม่ และลิบเปอร์เซ็นต์ของน้ำมัน มาไว้ยังพวกห้องเก็บของของวิหาร

^{๑๓}แล้วผมได้แต่งตั้งคนขึ้น มาดูแลห้องเก็บ ของเหล้า นั่น คือ เซเลมียาห์ที่เป็นนักบวช ศาโดกที่เป็นอาจารย์ และเปดายาห์ที่เป็นชาวเลวี รวมทั้งแต่งตั้งฮานัน ลูกชายตักเกอร์ ที่เป็นลูกของมัทธิานยาห์ ให้เป็นผู้ช่วยพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ตั้ง นั้นพวก เขาจึงมีหน้าที่แจกจ่ายส่วนแบ่งให้กับเพื่อนร่วมงานของพวกเขา

^{๑๔}ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

* ๑๓:๒ พระเจ้า ... เป็นคำอวยพร กษัตริย์บารุค แห่งโมอับ ได้ล้างบา ลา อัม ให้สาปแช่งชนชาติอิสราเอล เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกัณดารวิถี บทที่ ๒๒-๒๔

† ๑๓:๖ ตรงกับปีที่ ... ครองราชย์ นี้คงจะเป็นปี ๔๓๓ ก่อนพระเยซูมาเกิด เนหะมียาห์ได้เป็นเจ้าเมืองเยรูซาเล็ม เป็นเวลาสิบสองปี คือตั้งแต่ปี ๔๔๕ ถึงปี ๔๓๓ ก่อนที่เขาจะกลับไปอยู่บาบิโลนระยะหนึ่ง

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

ขอพระองค์อย่าได้ลืมการดี
ที่ข้าพเจ้าได้ทำไปอย่างสัตย์ซื่อ
เพื่อวิหารของพระเจ้าของข้าพเจ้า
และเพื่อถ้ำที่รับใช้ทั้งหลายในวิหารนั้น

^{๑๕} ในครั้งนั้น ผมเห็นประชาชนในยูดาห์
ได้เหยียบย่ำอยู่หน้าประตูต่างๆที่เป็นวันหยุด
ทางศาสนา แถบยังเอาเมล็ด ข้าวมากมาย
ใส่ไว้บนหลังลา รวมทั้งเหล้าองุ่น ผลองุ่น
มะเดื่อ และสัมภาระอื่นๆอีกหลายอย่าง
แล้วพวกเขาก็นำของทั้งหมดนี้ไปยังเมือง
เยรูซาเล็มในวันหยุดทางศาสนา ผมได้เตือน
พวกเขาไม่ให้ขายอาหารในวันหยุดทาง
ศาสนา

^{๑๖} พวกชาวโทรสที่อาศัยอยู่ในเมือง
เยรูซาเล็ม ได้นำปลาและของหลายอย่าง
มาขาย และพวกเขา กำลังขายให้กับคนยู
ดาห์และคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มในวัน
หยุดทางศาสนา ^{๑๗} ผมเถียงกับพวกขุนนาง
ของยูดาห์ และพูดกับพวกเขาว่า “รู้ไหมว่า
พวกเขา กำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวัน
หยุดทางศาสนา” ^{๑๘} บรรพบุรุษของพวกเขา ก็ทำอย่าง
นี้เหมือนกัน พระเจ้าของเราถึงได้นำความ
หายนะมาสู่พวกเขาและเมืองนี้ พวกเขา
กำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวัน
หยุดทางศาสนา พวกเขา กำลังนำโทษมาสู่อิสราเอล
มากขึ้น

^{๑๙} ผมก็เลยทำอย่างนี้คือ ในวันก่อนวัน
หยุดทางศาสนา เมื่อเริ่มมืด ผมได้สั่งให้ปิด
ประตูเมืองเยรูซาเล็มทั้งหมด และสั่งไม่ให้
เปิดจนกว่าจะเลยวันหยุดทางศาสนาไป ผม
ให้คนรับใช้ของผมเฝ้าเวรที่ประตู เพื่อไม่ให้
มีการชนของเข้านำในเมืองในวันหยุดทาง
ศาสนา

^{๒๐} มีครั้งหรือสองครั้งที่พวกพ่อค้าและ
คนขายสินค้าต่าง ๆ มานอนค้าง คิโนอยู่นอก
กำแพงเมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๑} ผมเตือนพวกเขา
ว่า

“พวกเจ้ามานอนค้าง คิโนอยู่นอกกำแพง
เมืองทำไม ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้อีก เราจะใช้
กำลังกับพวกเขา”

หลังจากนั้นพวกเขา ก็ไม่กลับ มาในวัน
หยุดทางศาสนาอีกเลย

^{๒๒} หลังจากนั้น ผมบอกกับพวกเขาว่า เลวี
ให้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และให้ไปเฝ้าระวาง
ประตูเมือง เพื่อรักษาวินัยหยุดทางศาสนาให้
ศักดิ์สิทธิ์

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า
ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

ขอเมตตาข้าพเจ้าด้วยความรักอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์

^{๒๓} ในครั้งนั้นผมเห็นชายชาวยูดาห์
แต่งงานกับหญิงชาวอัสซัด ชาวอัมโมน
และชาวโมอับ ^{๒๔} ครั้งหนึ่งของลูกๆพวกเขา
พูดภาษาอัสซัด หรือภาษาของชนชาติอื่น
พวกเขา เด็กๆเหล่านี้ พูดภาษายูดาห์ที่ไม่เป็น
^{๒๕} ผมจึงบอกคนเหล่านี้ ว่าพวกเขาทำผิด
และสาปแช่งพวกเขา และผมได้ทุบตีพวกเขา
บางคนและดึงผมของพวกเขา และทำให้
พวกเขาสาบานในนามของพระเจ้า ผมพูด
ว่า “พวกเขาจะต้องไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมีย
ลูกชายของคนพวกนั้น และเจ้าเองก็ต้องไม่
รับเอาลูกสาวของพวกเขา มาเป็นเมียลูกชาย
ของเจ้า หรือเป็นเมียเจ้าเอง ^{๒๖} ที่กษัตริย์
ซาโลมอน แห่งอิสราเอล ได้ทำบาปนั้นเป็น
เพราะพวกผู้หญิงอย่างพวกนี้ ไม่ใช่หรือ ใน
พวกเขาประเทศทั้งหลาย ไม่มีกษัตริย์องค์ไหน
ที่เป็นเหมือนกับกษัตริย์ซาโลมอน ที่พระเจ้า
ของพระองค์ได้รักพระองค์มากขนาดนั้น
พระเจ้าทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนือ
อิสราเอลทั้งหมด แต่เมียต่างชาติพวกนั้นทำให้
พระองค์ทำบาป

^{๒๗} แล้วอย่างนี้พวกเราควรฟังเจ้าหรือ และ
ทำความชั่วที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ และทรยศต่อ
พระเจ้าของเราโดยแต่งงานกับพวกหญิงต่าง
ชาติอย่างนั้นหรือ”

^{๒๘} เอลีชาฮิบผู้เป็นนักบวชสูงสุดมีลูกชาย
คนหนึ่งชื่อว่าเยโฮยาดา ที่เป็นลูกเขยของสัน
บาลัททชาวไฮโรนาอิม ผมได้ไล่เยโฮยาดาให้
ไปอยู่ห่างไกลจากผม

^{๒๙} ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า
ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่พวกเขาทำต่อ
พระองค์

และลงโทษพวกเขาด้วยเถิด

* ๑๓:๒๖ กษัตริย์ซาโลมอน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ๑ พงศกษัตริย์ ๑๑:๑-๘

เพราะพวก เขาได้ทำให้ความเป็นนักบวช
เสื่อมไป

พวก เขาได้ทำให้ข้อ ตกลงที่พระองค์ได้ทำ
ไว้กับพวกนักบวชและพวกชาวเลวีเสื่อมไป

๓๐ ดั่ง นั้นผมจึงชำระพวกนักบวชและพวก
ชาวเลวีให้บริสุทธิ์จากวิถีทางทั้งหมดของคน
ต่างชาติ แล้วให้พวก เขากลับไปทำหน้าที่ที่
พวกเขาต้องรับ ผิด ชอบ ๓๑ ผมยังได้จัดการ

เรื่องการหาไม้ ฟืนสำหรับแท่น บูชามาตาม
เวลาที่ได้กำหนดไว้ และยังจัดการเรื่องการ
ถวายผลแรกของปี

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า

ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับ
พระองค์

และขอโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด